

TKP'MİZ 66 YAŞINDA

“İşçilerin zaferi "zv risiz kazanılmaz”

HOŞGELDİN 10. ÖZVERİ TAARRUZU

İŞÇİNİN SESİ

OX 513, LONDON N16 5QB ENGLAND

İŞÇİNİN SESİ
Türkiye'den 4 kitap gönderilerek abone olunabilir. ■ Yazışma adresi: PO Box 513 London, N16 5QB ■ Baskı: Morning Litho Printers Ltd (TU) ■ Gönderilen yazıları yayınlayıp yayınlamama ve tersine bir istek belirtilmedikçe düzeltme, ya da kısaltma hakkı yayın kurulunundur. Hiçbir yazı geri gönderilmez.

Demokrasi havarilerinin sahtekarlığı

Değerli Yoldaşlar,
Uzun bir zamandır Türkiye'deydim. Bu zaman zarfında görmüş veya duymuş olduğum bazı izlenimleri size aktarmaya çalışacağım.

Bu yazımda, epeyden beri demokrasi havariliği yapan sağlı sollu burjuva partilerinin, 28 Eylül'de yapılacak ara seçimler nedeniyle başlatılan kampanyalarla halkın önünde bir kez daha sergilenen demokrasi oyunundan ve işçi sınıfımızın buna karşı tutumundan söz etmek istiyorum.

ANAP iktidarının "alelacele" bir ara seçim ilan etmesi hiç de şaşırtıcı olmamalı. Zira bugünler, Türkiye'de yaşanan toplumsal muhalefetin hızla başkaldırmaya ilerlediği günlerdir. Ara seçimler bu başkaldırıdan önce atlatılmak istendi.

Seçim kampanyası boyunca tüm partilerin dilinden düşmez olan "demokrasi" sözcüğü ve birinin diğerinden daha "demokrat" olduğunu ileri sürmesi, ileri işçiler için pek yeni birşey değildir. Halkın, işçi sınıfı ve tüm emekçi yığınların sorunlarıyla zerre kadar ilgilenmeyen burjuvazi bugün "demokrasi" laf ebeliği yaparak halkın sorunlarıyla ilgili gözükmek istiyor. Ama Türkiye işçi sınıfı ve emekçi yığınlarının bu gibi oyunlara artık karnı toktur. Onlar artık eylem istiyor. Kendi gücünü gösterme zamanının geldiğini işaret ediyor. Onlar için artık parlamentarist partilerin vaadleri boş çuvalları bile dolduramıyor.

İşçi-emekçi yığınlar, 6 yılın suskunluğunun hesabını soracağı ve iktidara kan kusturacağı günü büyük bir sabırla ve bilinçle bekliyor. Burjuvazinin sağlı-sollu partilerinin "demokrasi" ceketini istedikleri yerde, istedikleri zaman giyip çıkartmalarına dur diyecek günü kararlılıkla bekliyor.

Sosyal demokrasinin bir alternatif olamayacağını, demokratlıktan ne kadar uzak olduğunu, halkın çıkarlarını hiçbir zaman ön plana çıkartmayacağını işçi-emekçi yığınlara anlatmalıyız.

Günümüzde sosyal demokratlarımızın özlemi olan "Batı demokrasisi", işlevliliğini koruduğu Batı ülkelerinde bile çelişkilerle yüzyüzedir. Sosyal demokrat partilerin bu ülkelerde ne kadar sağa kaydığı gözler önündedir.

Marks'a göre Batı demokrasisi, "burjuvazinin, hem geçmişteki feodallere, hem de mülkiyetten yoksun olanlara karşı kendi devlet egemenliğini dile getirir." Marksizme göre "sınıflarüstü demokrasi yoktur ve olamaz." Demokrasi her durumda bir sınıfın egemenliğini yansıtır. İşçi sınıfının egemenliğini yansıtan "halk demokrasisi" de proletarya diktatörlüğüdür, devletsiz toplum amacına götüren yolun zorunlu bir parçasından başka birşey değildir.

Lenin, *Devlet ve İhtilal* adlı yapıtında şöyle der:

> "Devletin ortadan kalkmasının demokrasinin de ortadan kalkması demek olduğu asla unutulmamalıdır. Bu savımız ilk bakışta anlaşılmaz gibi görünebilir, çünkü demokrasi ilk bakışta azınlığın çoğunluğa boyun eğmesi gibi görünmektedir ve savımızdan bizim böyle bir toplumsal düzeni istemediğimiz anlamı çıkmaktadır. Hayır. Demokrasi bir devlettir ve devlet ise, bir sınıf tarafından başka bir sınıfa, nüfusun bir bölümünün nüfusun öbür bölümüne sistemli şiddet uygulamasını sağlayan bir örgüttür. Biz devletin, eşdeyişle tüm örgütlenmiş ve sistemli şiddetin, genel olarak insanlara uygulanan her türlü şiddetin ortadan kalkmasını amaçlıyoruz. Sosyalizmi yürekten dilerken inanıyoruz ki insanlara karşı şiddete başvurma zorunluluğu, bir insanın bir başka insana, nüfusun bir bölümünün öbür bölümüne boyun eğme zorunluluğu tümüyle ortadan kalkacaktır. Çünkü insanlar şiddet ve boyun eğme olmaksızın, toplum halinde yaşamanın basit koşullarına alışacaklardır."

Lenin'den bu alıntıyı yapma ihtiyacını duydum, zira burjuvalar sınıflarüstü, havada bulut gibi bir demokrasiden konuşuyorlar. Bu sahtekarlıktır. Ve tüm ara seçim kampanyası boyunca burjuva partilerinin yaptığı tam da budur. Ya sosyal demokratlarımız? Onlar dayandığı, destek aradığı tabanın, işçi-emekçi yığınlarının güncel taleplerini ciddiye dahi almıyorlar, yalnızca sınıf işbirliği yoluyla toplumsal muhalefetin gücünü kırmaya çalışıyorlar.

Tüm seçim kampanyası boyunca dev işçi alternatifi şu belgiyi ağızdan düşürmemelidir:

"Demokrasi için tek yol devrim!"

Özgür Yayla

Ettı 10 yıl
10. ÖZVERİ TAARRUZU BAŞLADI

Tüm okurlarımızı taarruza katılmaya çağırıyoruz.

Bugün küçük çaplı bu güzel devrimci girişim yarın milyonları saracak.

Ruhi Su, kavga çağrısı, devrim coşkusudur. Devrim kavgası yükseldikçe daha da devleşecektir! Ruhi Su'yu ölümünün 1. yılında saygı ve sevgiyle anıyoruz.

Bu da Almanya cezaevinden

Değerli Yoldaşlar,
Mektubuma başlamadan önce hepinize sonsuz selamlarımı sunarım ve iyi, neşe dolu mutlu günlerin sizlerle olmasını yürekten dilerim.

Göndermiş olduğunuz sizler kadar kıymetli mektubunuzu aldım. Çok memnun oldum. Şimdiden hepinize candan, yürekten teşekkür ederim.

Ee daha bakalım ne alemdesiniz?

Çalışmalarınız umarım iyi gidiyor. Eğer ki sizler de bizi soracak olursanız, teşekkür ederim, iyiyim. Sağlığım da yerindedir.

Burada benim başka hapishaneye gitmem suya düştü. Eyalet bakanı reddetti. Eğer ifade verirsem, hangi hapishaneye gitmek istersem oraya göndereceklerini söylüyorlar. Ben de reddettim. Avukatım olmadan size ifade vermem dedim.

Yeşillerin milletvekiliyle sürekli ilişki kuruyorum. Gelip benimle görüşüyorlar, hücreleri ve yemekleri kontrol ediyorlar. 5 kişilik hücreleri dört kişiye indirdiler. Bana 4 ya da 6 haftada bir ziyarete geliyorlar. Onlara rapor veriyorum. Onun için de hapishane yetkilileri kafayı bana takmışlar. Bana zıt gidiyorlar. Halen iş de vermiyorlar.

Değerli yoldaşlar,
Ayrıyeten sizlere bir arkadaş da selamlarını gönderiyor. Bir başkası daha vardı, o pişmanlık yasasından yararlandı. Verdiği ifadeyi Yeşillerin milletvekili tercüme ettirmiş, fotokopisini bana getirdi. İfadede Almanya'da kalmak ve izne çıkmak için polisin her dediğini imzalarım demiş.

Sizlerin göndermiş olduğunuz kitaplardan elime geçen hafta *Seni Halk Adına Mahkum Ettim*'i aldım. Bana gelen kitap ve paketleri kasten geç veriyorlar. Zaten hapishanenin yönetimini Yeşillerin vasıtasıyla şikayet ettim.

Mektubuma son verirken tekrar selam ederim. Hepinize ayrı ayrı neşe ve mutluluk dolu günler dilerim. İşlerinizde de üstün başarılar dilerim. Her zamanki sağlık ve haberlerinizi beklerim.

Mücadelenizde üstün başarılar.

A.G. Cezaevi, Almanya

NİCE NİCE YILLARA

1920'lerde yoğruldu hamurum.
Ateşe ve kana açtım gözlerimi.
Henüz kemikleşmiş kollarımla
Sovyetler'e harç taşıdım, duvar ördüm.

Göğüs gerdim işgal ordularına.
Uzanabildiğim her sınırda
Tüm haklı kavgalarda en öndeydim.
Haksız savaşların düşmanıyım.

1921'de 15 yerimden bıçakladılar.
Sandılar ki öldüm.
Her ölümde tarlalarda ürün,
Kurulan fabrikalarda harç oldum.

Karadeniz sahillerinde balık,
Ege'de tütün, Adana'da pamuk,
Zonguldak'ta kömür kokusuyum.
Kürdistan'da iki diş arasındayım.

Yıllarla yıllar,
Kara zindanlarda dost parmaklıklar,
Darağacında delikanlılar,
Özgürlüğün kendisi,
Devletin korkusuyum ben.

Yürek yürektir, kalabalıktır.
Gümbür gümbür,
Grev meydanlarında, davul zurnadır.
On parmağım savaşın en sıcağındadır.

Göbeğimi Marks kesti, Engels kutsadı.
Adımı Lenin koydu.
Bu onurlu yılda,
Partim,
Nice nice yıllara.

Ozan Öncü

Bütün ülkelerin proleterleri birleşin!
Karkerên hemû welatan yekbın!

İŞÇİNİN SESİ

Tek silah parti!
Tek yol devrim!
Yıl:12, Sayı:313, 22 Eylül 1986

ÇÖZÜM MEYDANLARDADIR

Ara seçimler, sonuçları ne olursa olsun, halkın bu iktidara karşı gerçek duygularını göstermekten uzak olacaktır. Seçimlerde bize düşen, gerçek durumu, halkın sorunlarını ve gerçek duygularını daha yaygın olarak bilince çıkarmak, halkı bu yolda savaşa çağırmaktır. Bugün Türkiye'de güç dengelerini değiştirmenin, Kürt-Türk tüm emekçileri kurtarmanın yolu seçimlerden değil işçi sınıfının başı çekeceği militan yığınsal eylemlerden geçiyor. Dev işçi alternatifi yaklaşıyor.

Ara seçimler yaklaştıkça burjuva siyasal partilerin bütün iplikleri de pazara döküldü.

İktidar partisi olmanın getirdiği eli bollukla ANAP, tam bir oy pazarlığı, düpedüz oy avcılığı yapıyor. Taban fiyatları, yol, su, elektrik hizmetleri, yatırımlar vb. herşey açıktan oy avcılığına konu ediliyor. Zaten ayyuka çıkmış yolsuzluklar, rüşvetler, adam satın almalar şimdi daha çok seçim amacına yönelik işletiliyor.

Bütün bunları yaparken ANAP, halkın parasıyla oluşmuş fonlardan, bakanlık binalarına kadar, devletin her türlü olanağından seçim için açıkça yararlanıyor. Bu arada basına bir-iki konuda Evren-Özal çelişkisi yansıtarak, halkın Evren'e duyduğu özel nefretten, aynen Kasım 1983 seçimleri öncesinde de yapıldığı gibi, yararlanmayı hiç ihmal etmedi.

Türkiye'de ANAP'ın kemikleşmiş üyeleri dışında herkesin dile getirdiği bir görüş var: Böyle düzeysiz bir iktidar daha gelmemiştir. Gerçekten de öyledir. Ancak bu iğrenç düzeysizliğiyle ANAP büyük bir hizmette bulunmuştur: Burjuva siyasal sisteminin iç yüzünü çok güzel sergilemiştir. Bu sistem sopa ve parayla işliyor.

İşine geldiği zaman ve alanlarda siyasete katılımı sopayla yasaklamak... Yasaklar tutmuyorsa, adam satın alma, oyların, siyasal kararların siyaset pazarında maddi çıkar karşılığı satılması... Para, maddi çıkar karşılığında her türlü yalan, dolan sahtekarlığa başvurulması... İşte burjuva siyaseti, ANAP'ın açıkça sergilediği gibi, ya siyaset yasağı, ya siyaset ticaretidir.

Zaten öteki burjuva partiler "böyle düzeysiz bir iktidar gelmemiştir" derken, aslında, "hapı yuttuk, bizim incir yaprağı düştü" diye hayıflanmaktadırlar. Ve yürüttükleri muhalefetle, çeşitli yollardan, çoğu demokrasi havariliği yaparak, rejimin ayıbını örtmeye çalışmaktadırlar.

Öteki burjuva partiler arasında demokrasinin havariliğini bile yapamayacak kadar azılı gerici olan faşist MÇP gibileri de var. MÇP'nin bir toplantısında faşist Türkeş, "hedef 500 milyonluk Türkiye" demiş. *(Cumhuriyet*, 14 Eylül 1986) Yani bu faşist köpek, saldırganlığın, başka ülkeleri işgalin, bu yoldan emperyalistleşmenin açıktan propagandasını yapıyor.

Bugün Türkiye'de bir yandan Kürt halkı Türkiye ordusunca kıyılırken, öte yandan iş cinayetlerinden, hastalık ve trafik "kazaları"ndan günde ortalama 25-30 kişi can veriyor. Burjuvazi artık sömürmenin ötesinde halkı öldürüyor. Ama 50 milyon da yetmiyor ki, 500 milyonu düşlüyor. İşçi sınıfımız bu düşlerini başlarına çalacaktır.

Seçime katılan partilerin çoğu demokrasi havariliğini seçim platformunda da sürdürüyorlar. Ancak onlar da demokrasinin yalnızca havarisi olduklarını sergilemekten öteye geçemiyorlar.

Kendini 12 Eylül kahramanı gibi göstermeye çalışan Ecevit, iğrenç bir anti-komünizm ve şövenizm propagandası yapmaktadır. Güney Afrika'yla Bulgaristan'ı aynı kefeye koymakta, Özal'ı neredeyse Yunanistan'a savaş açmadı diye kınamaktadır. Bu parlamentoya üç-beş tane işçi köylü kökenli milletvekili seçilmesine "demokratik devrim"(!) adını veren Ecevit, kavgacı bir *usluplа* konuşmakta ama asıl olarak halkın sokakta, kırda gerçekten demokratik bir kavga vermesini engellemeye çalışmaktadır.

İnönü ise "demokrasi mücadelesini kavgasız kazanacağız" diye açıkça söylüyor. *(Milliyet*, 5 Eylül 1986) Bugün ezici çoğunluk, bu iktidarı, bu düzeni istemiyor. Ancak çoğunluğun bu isteği azınlığın bin türlü yasağı altındadır. İnönü "kavgasız" derken, bu yasakçı yasalara saygıyı başa alıyor ve dolayısıyla çoğunluğun isteklerine saygısızlık ediyor. Bu demokrasi mücadelesi değil liberalliktir. İnönü halkın demokrasi mücadelesini sulandırmaya çalışıyor, seçim platformundan da bu doğrultuda yararlanıyor.

Ara seçimlerde halkın önüne böyle çeşitli mavallar, sahtekarlıklar dökülüyor. Ama dökülen en büyük maval, bu seçimlerin anlamına ilişkindir. Burjuva basın ve aynı zamanda oportünistler, ağız birliği içinde bu seçimlerin çok önemli olduğunu, referandum niteliği taşıdığını vb. söylüyor.

Partimizin 66. kuruluş yıldönümünde Yürükoğlu yoldaşımız şöyle dedi:

"...Ülke belli bir yoldan, belli bir tempoda ara dönemin sonuna doğru yürümektedir. Burjuva basının iddialarının tersine ara seçimler halkın bu iktidara karşı gerçek duygularını göstereceği bir platform değildir. Halkımız, yaşam dersini uzun yüzyıllar içinde almış bilge ve temkinli bir halktır. Seçim sonuçlarının yerinden oynatamayacağı bir iktidara elini pek göstermeyecektir. Demek ki bu seçimlerde kritik bir durum, desteklenecek bir taraf yoktur.

"İşçiler ve komünistler seçimlerde seyirci mi kalacak? Tabii hayır. Seçim ortamını, yukarıda değindiğim ve değinmediğim sayısız sorunu halka daha fazla maletmek üzere değerlendirecektir. Bizim bu seçimlerde tutumumuz budur."

Gerçekten de, seçim sonuçları ne olursa olsun, halkın bu iktidara karşı gerçek duygularını göstermekten uzak olacaktır. Seçimlerde bize düşen, gerçek durumu, halkın sorunlarını ve gerçek duygularını daha yaygın olarak bilince çıkarmak, halkı bu yolda savaşa çağırmaktır.

Geniş halk yığınları, yalnızca bu iktidara değil, devlete, düzene, burjuva değerlerine karşı derin bir tepki duymaktadır. Burjuva değerleri yıkılmakta, doğan boşluk içinde burjuvalar bile yer yer işçi sınıfının, halkın değerlerini kullanmak zorunda kalmaktadır. Bunun çok örneği vardır. Birkaçını sıralayalım.

Gebze'de, hem de SHP'li bir belediye başkanı eliyle gecekonduları yıkılan halk, bir ellerinde taşlarla, sopalarla, öteki ellerinde Evren, Atatürk resimleriyle "güvenlik" güçlerine karşı koydular. *Hürriyet* gazetesi bile, gecekonducu yiğit kadınların ellerindeki resimlerle fotoğrafının altına "resimli müdafaa" yazmış. *(Hürriyet*, 5 Eylül 1986) Artık herkes biliyor ki, Atatürk ve Evren gibi "büyükler", sokak savaşında *kullanılan* kalkanlardan öte bir manevi değer taşımıyor!

Ya İstiklal Marşı! Geçtiğimiz haftalarda, *Erkekçe* (Eylül sayısı) ve *Nokta* (35. sayısı) dergileri İstiklal Marşı'nın değiştirilmesi konusuna değindiler. *İşçinin Sesi* 300. sayısında, "Bir işkence aracı: İstiklal Marşı" başlıklı yazısında bu konunun neden gündeme geldiğini açıklamıştı. İflas etmiş, üstelik bir de işkence aracı olarak kullanılmış bu "ulusal değer"den kurtulma arayışları sürüyor. Şimdi de "prozodi bozukluğu" ve eski Türkçe kelimeler bahane ediliyor.

Burjuvazinin "ulusal değerleri" böyle çökerken, madalyonun öteki yüzünde de işçi sınıfının, halkın değerlerini yer yer kullanma zorunluluğu beliriyor.

Hürriyet gibi "popüler" görünen bir gazetede, Coşkun Kırca işçi sınıfı, işçi diktatörlüğü gibi terimler kullanıyor. *(Hürriyet*, 1 Eylül 1986) Bu zata 1980 öncesinde "işçi sınıfı"ndan söz etsen, vay efendim Türkiye'de sınıflar yoktur derdi. Ama şimdi "birşeyler" onu bu tür kavramları, sanki her zaman kullanırmışçasına kullanmaya itiyor.

İnönü de Özal'ı oportünistlikle suçluyor. *(Hürriyet*, 11 Eylül 1986) 1980 öncesinde yalnızca işçi hareketinin kullandığı bir terimi kullandığını fark etmiş olsa gerek ki "vaktiyle" diye de bir terim açıklaması getirmiş.

Bir süredir bazı ilkokullar halk türküleriyle açılıyordu. Hani denebilir ki çocuklar sevdiği için. Ama şimdi "Büyük Millet Meclisi" halk türküleriyle, oyunlarıyla açıldı. Artık şanlı meclislerini açacak "duygulandırıcı" "ulusal marşlar"dan yoksun olan burjuvazi halkın değerlerini kullanarak kendini halka hoş göstermeye çalışıyor.

Halk arasında gerçek durum işte böyledir. Ancak bu gerçeğin bir de öteki yüzü var. Türkiye bir küçük burjuvalar denizidir. Küçük burjuva yığınlar yaygın bir proleterleşme içindedir ve işçi sınıfı alanlara çıktıkça oluk oluk onun ardına akacak durumdadır. Gelgelelim, küçük burjuvazinin doğası gereği, onun tek başına bağımsız ve sağlam bir tutum alması beklenemez.

Bu nedenle küçük burjuva yığınların sallantılı doğasından yararlanma manevraları çeviriyorlar. İşte "seçimlerin büyük önemi" olduğu görüşü bunun bir parçasıdır. Seçim sonuçları, halkın gerçek duygularını hiç yansıtmadığı halde, dönüp yüzde şu kadar Özal'a oy verdi diyecekler. Kısa erimli çıkarlar temelinde, pazarlık sonucunda verilmiş oyları, inanç bağı, destek gibi gösterecekler.

Bu arada işçi sınıfının militan, kararlı, geleceğe umut saçan savaşkan havasını en azından seçim sonrasına kadar "gizlemek" istiyorlar. Bu nedenle Türk-İş'in mitingleri yasaklandı.

Türk-İş yönetimi de tavşana kaç, tazıya tut diyor. Seçim bölgelerinde yasaklandıysa, koca Türk-İş İstanbul'da bir miting düzenleyemez mi? Türk-İş yönetimi yalnızca, arabalarla gelinen kapalı salon toplantıları, seminerler düzenledi. Neden İstanbul'da bir miting düzenlemedi?

Öte yandan, sahte TKP, ANAP ve MÇP dışındakiler birlik olmazsa bu iktidara karşı birşey yapılamaz diye seçim bildirileri dağıtıyor ve adeta sınıfa güvensizlik, iktidarsızlık aşılama çabası içinde. *Gün* dergisi "seçimlerin referandum niteliği" diye bağırıyor. Aybar ise işçileri toplayıp, ANAP'ın başta olmasının sorumluluğuna işçi sınıfını da ortak etmeye çalışan bir konuşma yapıyor.

Ancak tutmuyor! Bu çabalar, işçi sınıfını durdurmaya yetmiyor.

Aybar'ın çağırdığı toplantıda, işçilerin önemli bir kısmı salonu terkettiler. Kalanlar ise merkeziyetçilik, Leninist parti modeli gibi konularda Aybar'ı fena halde sıkıştırdılar. İşçi sınıfını yıldırmak isteyenler kendileri yıldılar.

Türk-İş tabanı tutulmaz, ele avuca sığmaz bir noktadadır. Yeni çıkartılan ve grevde işçilerin heyecanlanmasını da yasaklayan "grev ve lokavtlarda alınacak tedbirler" tüzüğüne, yönetimi yıllardır gerici hatta faşist diye bilinen Türk-Metal bile ateş püskürmek zorunda kalıyor. Cibali tütün fabrikasındaki kadın işçiler patron devlete çattıkları gibi, kreş sorunuyla ilgilenmeyen Tek Gıda-İş sendikasını da uyardılar. Öte yandan Şevket Yılmaz, "gün gelir işçiye hapisane yetmez" diyerek, işçilerin bu yasaları parçalayacak eylemlere doğru hızla yönelişini çok güzel yansıttı.

Bugün Türkiye'de güç dengelerini değiştirmenin, Kürt-Türk tüm emekçileri kurtarmanın yolu seçimlerden değil işçi sınıfının başı çekeceği militan yığınsal eylemlerden geçiyor. Dev işçi alternatifi yaklaşıyor.

Cemile Çakmak

66 yıllık partimizin kuruluş yıldönümünü adına layık biçimde kutladık

TKP'MİZ 66 YAŞINDA

Partimizin kuruluş yıldönümü bu yıl daha büyük bir coşkuyla kutlandı.

Toplantı salonu kıpkızıl donatılmış, kürsünün arkasına orak-çekiçli bayrak asılmış ve kürsüye de kızıl karanfillerle dolu bir sepet tutturulmuştu.

Yoldaşlarımız, Yürükoğlu yoldaşımızı daha sokakta karşıladılar. Bir yoldaş, kızıl bir buket çiçeği kapıda yoldaşımıza verdi. Yürükoğlu yoldaş salona girerken devrim marşı ile karşılandı. Toplantı, parti marşımız olan "Gelecek onun için savaşanların" marşıyla açıldı.

Toplantıyı açan bir yoldaşımız önce bizleri, Türkiye'deki devrim savaşımında canını vermiş yoldaşlarımızın anısına bir dakikalık saygı duruşuna davet etti. Saygı duruşunun ardından partimizin tarihine kısaca değinen bir açış konuşması yaptı. Konuşmasında şunları söyledi:

"Yoldaşlar,

"Türkiye Komünist Partisi 10 Eylül 1920'de Sovyetler Birliği'nde Bakü'de yapılan kongrede kuruldu. Büyük Ekim Devrimi'nin dünyayı sarsan etkileri altında, Komünist Enternasyonal'in yönlendiriciliği altında doğdu. Tarihimize damgasını vuran bu enternasyonalist gelenek 66 yıl aşıp günümüzde de yaşıyor. TKP-*İşçinin Sesi*'nin gönlünden Sovyetler Birliği sevgisini, proletarya enternasyonalizmini kimse sökemez.

"TKP, Marksizm-Leninizme bağlı bir parti olarak doğdu. Ancak ülkemizde işçi sınıfı zayıftı. Devrimci savaşıma bizden önce girmiş ülkeler proletaryasının çıkardığı dersler kolayca özümsenemedi. Bu nedenle TKP bir sıra ideolojik-politik hatadan kurtulamadı. Bu hataları gidermenin tarihi sorumluluğu ülkemizde işçi sınıfının olgunlaştırdığı, devrimci savaşımın yoğunlaştığı dönemde bizlere düştü. TKP-*İşçinin Sesi* bugün bu tarihi sorumlulukla partimizin kuruluş yıldönümünü kutluyor.

"Ülkemizde Marksizm-Leninizme gerçekten bağlı ideolojik-politik çizgi, TKP'de yuvalanmış oportünizme karşı kavga içinde yerleşti. TKP-*İşçinin Sesi* partimizin kuruluşunda önünde duran görevi bugün gerçekleştiriyor.

"Partimiz işçi sınıfının çoğunluğunu devrimci çizgiye, Leninci çizgiye kazanmak için kuruldu. Bugün TKP-*İşçinin Sesi* bu görevi gerçekleştirmek için çalışıyor. Ülkemizde parti örgütleri güçlenmek, genç işçileri kazanmak, yükselmekte olan devrim savaşını kucaklamak için hazırlanıyor. Savaşımın öncülüğünü sosyal demokratlara, oportünistlere kaptırmayacağız.

"TKP'nin 66 yıllık savaşım tarihi partinin ideolojik birliğini korumanın partimizin Leninci deneyimlerini genç kuşak komünistlere aktarmanın önemini gösteriyor. TKP-*İşçinin Sesi* bu nedenle genç işçileri kazanmayı baş görev biliyor."

Toplantının ikinci konuşmacısı genç bir yoldaşımızdı. O da konuşmasında şunları söyledi:

"Yoldaşlar,

Türkiye Komünist Partisi'nin 66. kuruluş yıldönümünde sizleri saygıyla selamlarım.

"Yoldaşlarım,

"66 yıl içinde nice komünist kuşaklar yetişti, savaşın içinde yer aldı. TKP'nin tarihi kan, ateş, zulüm altında yaşanan nice kahramanlıklar, nice fedakarlıklar tarihidir. Tarihimizin bu yönüyle övünüyoruz. Ama yoldaşlarım TKP tarihi aynı zamanda ciddi yanılgılar, ideolojik-politik hatalar, hatta ihanetler tarihi oldu.

"Partimizin tarihindeki bu gidişi, bu çelişkili gidişi, 1979'da kırdık. O dönemden sonra aslıyla sahtesi birbirinden ayrıldı. Gerçek komünist partisi TKP-*İşçinin Sesi* geçen yıllar içinde rüştünü ispat etti. Bugün hem doğru ideolojik-politik çizgisiyle, hem de bilinçli, özverili, çalışkan ve birbirine tutkun kadrosu ile Türkiye'nin yeni ortamına hazırlanıyor.

"III. Konferans'ın çalışmalarımıza tuttuğu ışık altında yürüyoruz. Türkiye'de genç işçileri biz kazanacağız. Genç bir yoldaşınız olarak şunları söylemek istiyorum:

"66 yıllık namuslu emeği boşa çıkarmayacağız. Hem burjuvaziye, hem de oportünizme karşı savaşacağız. TKP-*İşçinin Sesi*'nin sınıfına layık bir parti olduğunu göstereceğiz. Buna söz veriyoruz.

"Saygılarımla."

Genç yoldaşımızın ardından sıra Yürükoğlu yoldaşımızın konuşmasına gelmişti.

Ayakta, saygı, sevgi ve coşkuyla karşılanan Yürükoğlu yoldaşımız konuşmasında, Türkiye'nin bugünkü durumuna, örgütümüzün tarihine ve III. Konferans'tan bu yana aldığımız yola değindi. III. Konferans'ın önümüze koyduğu görevlerden gerçekleştirdiğimiz ve gerçekleştiremediklerimizi değerlendirdi. Yoldaşımızın konuşması, her yıl olduğu gibi bu yıl da, gelecek dönem önümüzde duran görevleri aydınlattı. Yürükoğlu yoldaşımızın konuşmasını Çek-Al'da yayınlıyoruz.

Yürükoğlu yoldaşın konuşmasından sonra toplantıyı geleneğimize uygun olarak *Enternasyonal* marşını söyleyerek kapattık.

Toplantının ardından bir yoldaş akordiyonuyla güzel türküler ve marşlar çaldı, başka yoldaşlar sözleriyle eşlik etti. Ardından da yetenekli bir küçük arkadaşımız sazıyla ve güzel sesiyle bize bir türkü demeti sundu.

Bu yılki toplantının en dikkat çekici yanlarından biri de yığınsallığıydı.

Aramızda çok sayıda sempatizan ve fabrikalardan çok sayıda işçi arkadaş vardı.

66 yıllık partimizin kuruluş yıldönümünü adına layık biçimde kutladık. Nice yıllara!

"TKP'nin tarihi kan, ateş, zulüm altında yaşanan nice fedakarlık tarihidir. Tarihimizin bu yönüyle övünüyoruz. Ama yoldaşlarım TKP tarihi aynı zamanda ciddi yanılgılar, ideolojik-politik hatalar, hatta ihanetler tarihi oldu. "Partimizin tarihindeki bu çelişkili gidişi, 1979'da kırdık. O dönemden sonra aslıyla sahtesi birbirinden ayrıldı. Gerçek komünist partisi TKP- İşçinin Sesi *geçen yıllar içinde rüştünü ispat etti. Bugün hem doğru ideolojik-politik çizgisiyle, hem de bilinçli, özverili, birbirine tutkun kadrosu ile Türkiye'nin yeni ortamına hazırlanıyor. "66 yıllık namuslu emeği boşa çıkarmayacağız. Hem burjuvaziye, hem de oportünizme karşı savaşacağız. TKP-* İşçinin Sesi*'nin sınıfına layık bir parti olduğunu göstereceğiz. Buna söz veriyoruz."*

Kararlı adımlarla yürüyoruz

Değerli Yoldaşlar,
Yazıma başlamadan önce tüm yoldaşlara selam eder, mücadelemizde sonsuz başarılar dilerim.

Yoldaşlar, ...işçiliği çok zordur. Gece çalışırlar, diğer vakitlerde de uyurlar. Evde karılarının, çocuklarının yüzlerini bile zor görürler. Her türlü sendikal haktan yoksundurlar. Can güvenlikleri de yoktur.

Nitekim 12 Eylül öncesinde bir gece, 4 işçi gece çalışırken öldürüldü. Bu işçi arkadaşların cenazeleri çok yığınsal bir şekilde kaldırıldı.

Cenaze günü bir gurup ... işçisi bize gelerek, "bu duruma bir çare bulalım, işçilerin hepsini birlik yapalım" dediler. Biz de *İşçinin Sesi* olarak işçi arkadaşların hepsiyle konuştuk. Söz konusu işkolunda Türk-İş'e bağlı olan sendikaya müracaat ettik. Fakat onlar kabul etmediler. Bunun üzerine biz ayrı örgütlenmek zorunda kaldık.

Bütün ... işçileri birlik oldular. Büyük bir kararlılıkla direniş yaptılar. İşçilerin kararına uymayan bazı işyerleri işçiler tarafından basıldı ve bu olaydan bir gurup işçi tutuklandı. Bunun üzerine işçiler yeniden direnişe geçtiler.

Direniş günü bütün işçiler sonuna kadar direndiler. Sonunda da işyeri sahipleri ve burjuvazinin polisleri boyun eğmek zorunda bırakıldılar. Önceden tutuklanan işçileri ve direniş günü yakalanan diğer işçileri bırakmak zorunda kaldılar.

12 Eylül faşizminin gelmesiyle birlikte bu örgüt de kapatıldı. Yöneticileri hakkında davalar açıldı. Fakat *İşçinin Sesi*'nin illegal çalışma yöntemi ve disiplini sayesinde hiçbir şey çıkartamadılar. İşçilerin direnerek aldıkları haklar ellerinden alındı. İşçilere baskılar arttırıldı. Fakat hiçbir şey bu işçilerin birlik ve beraberliğini bozamadı.

Geçenlerde duyduk ki bir işçi bir-iki ay önce içeri alınmış. Bunu duyar duymaz hemen işçilerden bir komite kuruldu. Fabrikalar tek tek dolaşılıp tutuklanan işçi için para toplandı. Tutuklanan işçinin evine gidildi. Para yardımı yapıldı. Ailesiyle konuşulup sorunları dinlendi ve ailesine, hiçbir tutuklanan işçinin yalnız kalmayacağı, onlara her zaman yardım yapılacağı anlatıldı.

İşçinin Sesi'nden yoldaşlar ve işçilerden bir gurup, cezaevine tutuklu işçinin ziyaretine gitti. Arkadaşın sorunları dinlendi ve komite tarafından, her zaman para yardımı yapma ve ziyaretine gitme kararı alındı.

TKP-*İşçinin Sesi* işçi sınıfının partisi olma yolunda kararlı adımlarla yürüyor. Partimizi işçi sınıfının partisi yapacağız. Yoldaşça selamlar.

Hüsam Fıratlı

İşçiler öfkeli

Üç işçi ile birlikte sendikada oturuyoruz. Bu arada Türk-İş'in Manisa'da yürüyüş yapması için izin verilmediği haberi geldi. Üç işçi de buna şiddetli tepki duydu.

Bir tanesi izinsiz yürüyüş yapacaksın diyor. Arabalara dolacaksın, valiliğin önünde boşalacaksın diyor. Ne olursa olsun diyor. Bir diğeri yöneticileri suçluyor. Pasif diyor. Yürekli, sözünün eri, vurduğu yerden ses getirecek başkan gerekir diyor. Bir diğeri hiç beklemeden genel grev diyor. Bizim en büyük silahımız bu diyor. Artık gecikmemeli diyor.

İşçiler böyle konuşunca bize diyecek söz kalmadı.

Mehmet Gürleyen

Devrim ışık saçacak

Burjuvazi galiba ekonomik bunalımdan çıkışı savaşta arayacak.

Bilindiği gibi geçenlerde TBMM'de, komşu topraklarına komşulardan izin almaksızın girebileceğine dair bir kararname hazırlandı. Sonra "gaf" diye bunu düzelttiler, ama niyetleri açığa çıktı. Anlaşılan burjuvazi terörizme karşı askeri operasyon kılıfı altında, savaşla yeni pazarlar bulmak için paçaları sıvadı.

İran ve Irak uzun zamandır savaşıyorlar. Onların askeri gücü artık iyice zayıfladı. Bunu gören Türk burjuvazisinin iştahı açıldı. Komşu halkları sömürgeleştirmek hevesi daha da arttı.

Daha önce de burjuvazinin temsilcileri "İran ve Irak savaşı bizi de yakından ilgilendiriyor" demişler, hatta boru hattına dokunursanız bizi karşınızda görürsünüz diye İran'a uyarı sinyalleri göndermişlerdi.

Biz komünistler burjuvazinin diğer halkları kırma, sömürme politikasının içyüzünü halkımıza anlatmalıyız.

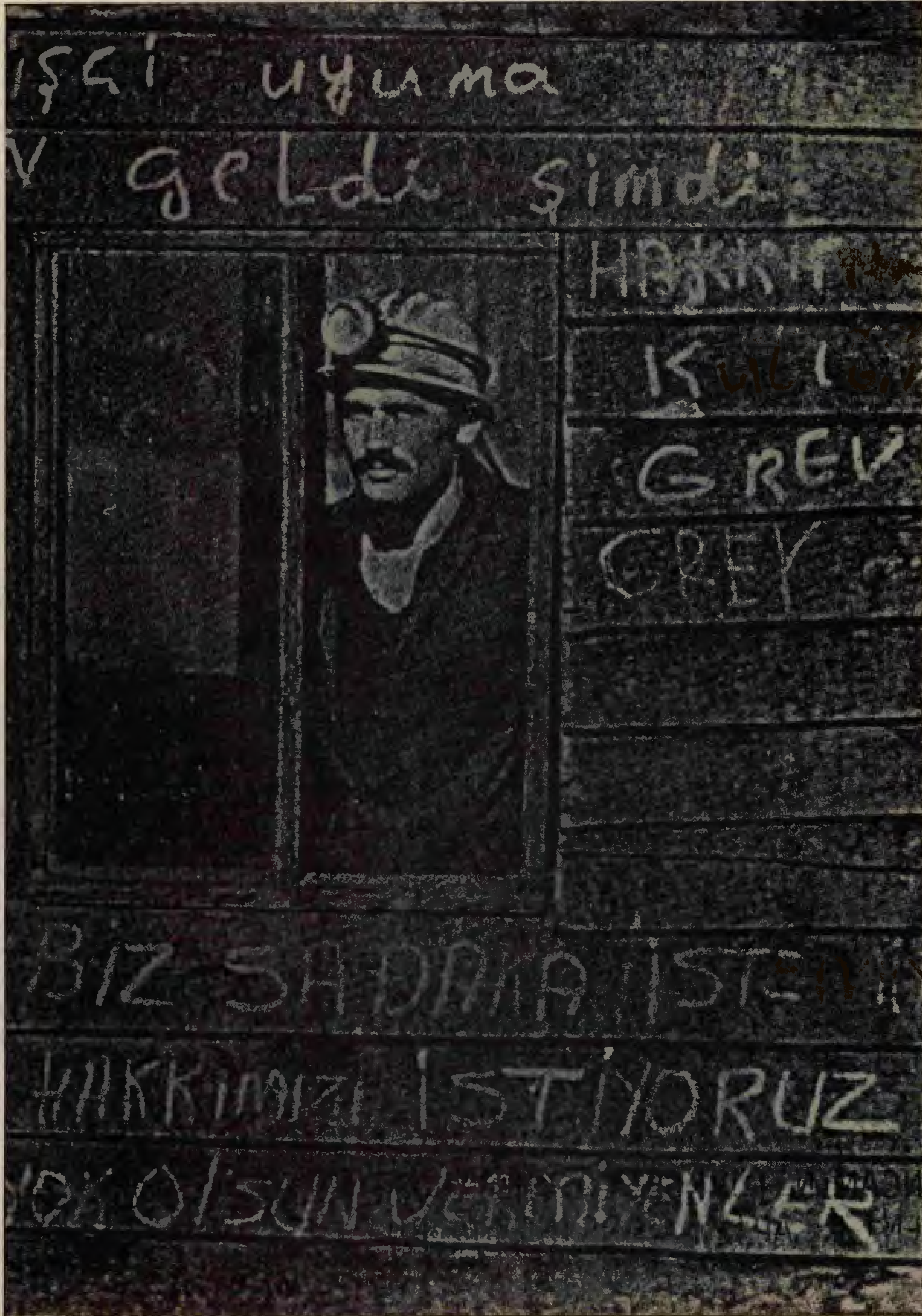
Ülkemizde hareketlilik hızla yükselmeye devam ediyor. Son zamanlarda işçi sınıfımız derli toplu çıkışlar yapıyor. Örneğin İzmir ve Eskişehir mitingleri bizlere çok şey öğretti.

İşçi sınıfımız burjuva provokasyonlarına pabuç bırakmadan yolunda yürümeye kararlıdır ve bilinçli çıkışlara hazırlanmaktadır. Sarı sendika ağaları gerçekte öncülüğü ellerinden kaçırdılar. İşçi sınıfının sınıf savaşımının önüne geçemeyeceklerini kendi ağızlarından söylüyorlar.

Şimdi işçiler arasında genel grev konuşuluyor. En yaygın fikirler, araştırdığıma göre şöyle: Sarı sendika ağaları genel grevin başarısına gölge düşürebilirler. Bir-iki saatlik genel grev birşeyi çözmez. İstemlerimizin en azından bazılarını alana kadar devam edecek bir genel grev daha yararlı olur.

Bütün işçileri, genel grevle haklarımızı söke söke almak için savaşıma çağırıyoruz.

Zeki Durmaz

Gerekeni yapıyoruz

Ülkemize yeni bir devrimci dalga geliyor. İşçi sınıfımızda, emekçi halkımızda büyük bir coşku, büyük bir mücadele isteği var. Bu hareketliliği kucaklayabilmek için III. Konferans kararlarını hızla yaşama geçirmeye başladık.

Bir dönem ülkemiz faşizmin zulmünü yaşadı. Faşizmin halkımız üzerinde olumlu olumsuz bir sürü yan etkileri oldu. Bırakalım yığınları, faşizm devrimci kadrolar üzerinde bile sarsıntı yarattı.

İşte biz de bugün siyasetimizi yaşama geçirmekte bu güçlüğü yaşıyoruz. Hepimiz faşizmin çözüldüğünü kabul etmekle birlikte eylemlerimizde faşizm varmış gibi tutukluk, tedirginlik görüyoruz. Bu tutukluğu üzerimizden atmanın, III. Konferans kararlarını yaşama geçirmenin gerekliliğine inanıyoruz. Bu nedenle bir gezi eylemi düzenledik. Bu geziyi organize etmekle görevli yoldaşları gösterdikleri disiplin ve özveriden dolayı kutlamak istiyorum.

Gece geç saatlere kadar flamanın yazılması sürdü. Yazma işlemleri sonuçlanıncaya kadar bekledik. Bu arada yazı işini yürüten yoldaşın işini bir nebze olsun hafifletmek için ona yemek, çay hatta bira ikram ettim.

Sabahın 6'sında kalkıp gezi için hazırlıklara başladım. Bir yandan götüreceğimiz yiyeceklerin yerleştirilmesine yardım ediyor, öte yandan üzerimdeki başka işleri eksiksiz yerine getirmeye çalışıyordum.

Sabah arabaya binen her yoldaşın yüzünde bir sevinç vardı. Hepsinde gülen gözler, espriler, kahkahalar... Günlerdir yaşanan güçlüklerin yarattığı gerginlik, yerini coşkuya bıraktı.

Gezi yerimize geldiğimizde, kendimize konspirasyon açısından uygun bir yer bulup "TKP-*İşçinin Sesi*'ni işçi sınıfının partisi yapacağız" flamasını astık. Sağ kollarımızı havaya kaldırıp flamanın arkasında fotoğraf çektirerek gezimizi belgeledik. Yemek saati de karşılıklı şaka ve sohbetle geçti.

Daha sonra partinin kuruluşundan bu yana olan gelişmeler ve III. Konferans kararları üzerine konuştuk. Ardından yapılması gereken günlük, pratik çalışmalar programlandı. Yoldaşlararası sorulu cevaplı konuşmaların yapılması da geç saatlere kadar sürdü.

Ayşe Serin

Yalnızca sömürüye karşı, ekmek ve demokrasi için değil

YAŞAMAK İÇİN DE TEK YOL DEVRİM

Türkiye bir kıyımlar ülkesine döndü. Burjuvazi işçileri emekçileri yalnızca iliğine kemiğine kadar sömürmüyor, artık öldürüyor. 12 Eylül'de faşist darbe gelirken, artık can güvenliği kalmadığı, hergün şu kadar insan öldüğü bahane edilmişti. Hani nerede can güvenliği meraklıları? Çok açıkça görülüyor ki, onlar halkın can güvenliğine değil, sömürücü, hatta öldürücü rejimin can güvenliğine meraklıdırlar. Ve bugün Türkiye öyle bir durumdadır ki, yalnızca sömürüye karşı, ekmek ve demokrasi için değil, en basitinden yaşamak için tek yol devrimdir.

Türkiye bir kıyımlar ülkesine döndü. Burjuvazi işçileri emekçileri yalnızca iliğine kemiğine kadar sömürmüyor, artık öldürüyor!

Bir yandan Türk ordusu Kürdistan'ı yaylım ateşine tutup oluk oluk kan döküyor. Öte yandan iş cinayetleri, salgın hastalıklar ve trafik cinayetleri günde neredeyse ortalama 25-30 can alıyor.

İş cinayetleri: 18 günde 47 ölüm

Geçtiğimiz ayın 10'uyla 28'i arasında, yalnızca 18 günde 47 işçi iş cinayetine kurban gitti. Ve bunlar yalnızca gazete sayfalarına yansıyanlardır. Bir de yansımayanları katarsak, sayı daha fazladır.

10 Ağustos'ta, Mersin'in Erdemli ilçesinde, "eksik malzeme kullanımı sonucu birkaç saniye içinde iskambil kağıdı gibi çöken binada 11 işçi öldü." (*Milliyet*, 11 Ağustos 1986)

13 Ağustos'ta, Ankara'da MKE'nin Kırıkkale tesislerinde ikinci patlama oldu: 7 ölü, 27 yaralı. "Hastaneye kaldırılan işçi ve itfaiye erleri olayın ihmalkârlıktan meydana geldiğini ve fabrikada çok sıkı baskı olduğunu söylüyorlar... Yaralanan bir itfaiye eri 'bize patlamanın devam edeceğini kimse söylemedi, biz yangın söndürmeye gelmiştik sadece' dedi... Olayda iki ayağı birden kırılan bir diğeri ise kimsenin kendilerine hiçbir uyarıda bulunmadığını söylüyor." (*Milliyet*, 14 Ağustos 1986)

21 Ağustos'ta İzmir Karşıyaka'nın Kaklıç Ovası'nda kavun toplamaktan dönerken, aynı zamanda 10 ton kavun yüklü olan kamyonun devrilmesi sonucu, kadınlı erkekli 11 tarım işçisi öldü. (*Cumhuriyet*, 22 Ağustos 1986)

28 Ağustos'ta ise Tokat'ın Niksar ilçesinde, "Köklüce Barajı'nın derivasyon tünelindeki karbonmonoksit gaz sızıntısı tünelde çalışan 18 işçinin ölümüne neden oldu... 460 metre derinlikteki tünelde sabah vardiyası değişiminde, çalışmaya gelen işçiler gaz sızması olduğunu farkederek yetkilileri uyardılar." (*Hürriyet*, 29 Ağustos 1986) "İşçiler '3 gün önce çalışmaların durdurulması istendi, ancak taşeron firma buna uymadı' dediler... Tünelde telsiz ve maske bulunmadığını belirten işçiler, ayrıca önceden alınmış hiçbir güvenlik önleminin de bulunmadığını belirttiler." (*Hürriyet*, 30 Ağustos 1986)

Bu yıl *Türk-İş Dergisi* "işçi sağlığı ve iş güvenliği" konulu bir ek yayınlamıştı. Burada konuya ilişkin çeşitli yasa maddeleri topluca yer alıyor. Bu maddeler zaten yetersiz ve güdük, ama işin asıl çarpıcı yanı şu ki, bu güdük maddeler bile yaşamdan tümüyle kopuk, tozlu raflarda durmaktadır.

İşçi sınıfının savaşımını önlemek için yasaların her türlü yasakçı maddesini uygulayanlar, işçi sağlığına ve iş güvenliğine gelince kendi çıkarttıkları yasaları bile rafa kaldırıyorlar. Madem öyle, işçi sınıfımız da pek yakında yasakçı yasaları rafa kaldırıp alanlara, sokaklara boşalacaktır ve halkı "kazalar"ın hastalıkların pençesinden ancak onun zaferi kutaracaktır.

Salgın hastalıklar: 36 çocuk öldü

Türkiye'de tifodan, ishalden koleraya, kuduzdan malta hummasına kadar türlü çeşitli salgın hastalıklar kol gezmektedir. Son iki ayda gazetelere yansıdığı kadarıyla yalnızca ishalden(?) 36 çocuk öldü.

Ağustos başından itibaren duruma şöyle bir göz atalım:

Zonguldak'ta tifo salgını. 60 kişi hastaneye kaldırıldı. (*Milliyet*, 1 Ağustos 1986)

Yeni Gündem İstanbul'da kolera salgını olduğunu, yetkililerin bunu bildiğini ama turist kaçmasın diye gizlediğini, bağırsak enfeksiyonu dediğini açıkladı.

Elazığ'da 600 çocuk ishal nedeniyle hastaneye kaldırıldı, bunlardan 5'i öldü. (*Cumhuriyet*, 8 Ağustos 1986)

Hürriyet, son bir ayda çeşitli şehirlerde ishalden 19 çocuğun öldüğünü yazdı. (*Hürriyet*, 13 Ağustos 1986)

Akçakoca'da bir işçi ishalden öldü. (*Cumhuriyet*, 14 Ağustos 1986)

Kayseri'de 2 köy halkı, Ordu'da 18 köy halkı kuduz tehlikesiyle karşı karşıya. Ordu'da ayrıca 3 köyde şap, 1 köyde uyuz görüldü. (*Milliyet*, 28 Ağustos 1986)

İstanbul'da 3 kişi ishalden öldü. (*Milliyet*, 6 Eylül 1986) Son 15 günde ise Karadeniz'de 14 çocuğun ishalden öldüğü açıklandı. (*Milliyet*, 9 Eylül 1986)

Son sıralarda ise Güneydoğu'da 500 kişinin malta hummasına tutulduğu açıklandı. (*Milliyet*, 12 Eylül 1986)

Çok kısa bir süreyi kapsayan, bu küçük ve eksik liste bile halkımızın sağlık durumunu, daha doğrusu sağlıksız durumunu yansıtmaya yetiyor. Halk tifosundan kolerasına, kuduzundan malta hummasına kadar bin türlü hastalıkla pençeleşiyor ve ölüler veriyor.

Bu hastalıkların tek tedavisi vardır. O da artık halkın sağlığını tüketen bu düzeni yıkmaktır.

Hani can güvenliği

12 Eylül'de faşist darbe gelirken, artık can güvenliği kalmadığı, hergün şu kadar insan öldüğü bahane edilmişti.

Yukarıda iş cinayetlerini ve salgın hastalıkları sıraladık. Bir de trafik kazaları var. Son aylarda günde en az 8-15 kişi, çoğu günler ise 26-30 kişi trafik kazasında ölüyor. Trafik kazaları da yoldan eğitime kadar çeşitli sorumluluklarıyla burjuvazinin omuzlarında oturuyor.

Sonuçta hepsini kabaca toplarsak, Türkiye'de günde neredeyse ortalama 25-30 kişi iş cinayetlerine, salgın hastalıklara ve trafik "kazalarına" kurban gidiyor. Hani nerede can güvenliği meraklıları?

Çok açıkça görülüyor ki, onlar halkın can güvenliğine değil, bu sömürücü, hatta öldürücü rejimin can güvenliğine meraklıdırlar. Ve bugün Türkiye öyle bir durumdadır ki, yalnızca sömürüye karşı, ekmek ve demokrasi için değil, en basitinden yaşamak için tek yol devrimdir.

İŞÇİNİN SESİ

ÇEK-AL

Bütün ülkelerin proleterleri birleşin!

Karkerên hemû welatan yekbın!

Tek silah parti!

Tek yol devrim!

Yıl:12, Sayı:313, 22 Eylül 1986

66. YIL KONUŞMASI

R. Yürükoğlu

İki yıl önce bugün, "faşizm çözüldü" dedik. Ardından gelen iki yıl, her yaşanan gün bu saptamayı doğruladı ama devrimci hareket içinde hiçbir örgüt bu doğruya hâlâ katılmadı. Hâlâ faşizm diyorlar.

Bir ülke düşünün ki, sendikalar ve konfederasyonu açıktır.

Bir ülke düşünün ki bu konfederasyon asıl olarak tabanda sınıfın zorlamasıyla mitingler, eylemler düzenlemektedir.

Bir ülke düşünün ki, Türk-İş'te bugün sağ ve ortacı güçler, yarın komünistler tarafından önlerinin kapalı olduğunu düşünen sosyalist enternasyonal, DİSK'i yeminli bir sosyal demokrat konfederasyon olarak kurabilmek için açıktan kolları sıvamıştır.

Bir ülke düşünün ki, iyice zorlaşmasına rağmen grevler yapılmakta, yaygın grev kararları alınmaktadır.

Bir ülke düşünün ki, cuntanın kurdurduğu üç partinin ikisi kendini dağıtmak zorunda kalmış, cuntanın silmeye çalıştığı iki büyük siyasal hareket ise yeniden örgütlenmiştir.

Siyasete yasaklı iki başbakanın tutumları ceza görememektedir.

Bir ülke düşünün ki, iki yıl içinde anayasa ve yasaların birçok maddesi işletilememiştir.

Bir ülke düşünün ki, başta bazı sendikalar olmak üzere çeşitli kuruluşlar, basın ve partiler anayasayı değiştirme hedefini açıkça öne sürüyorlar.

Bir ülke düşünün ki, ardındaki niyetler ve getireceği sonuçlar ne olursa olsun legal bir sosyalist parti çalışmaları yapılmaktadır.

Bir ülke düşünün ki, 12 parti ile seçimler yapılmaktadır.

Bu liste istediğiniz kadar uzatılabilir.

İyice unutmuş görünenlere, faşizmin ne olduğunu hatırlatalım:

"Komintern'in tanımı şöyledir: 'İktidarda faşizm, finans-kapitalin en gerici, en şöven, en emperyalist unsurlarının açık, terörist diktatörlüğüdür.' " (Bugünkü Türkiye'ye faşist diyenlerin kabul ettiği tanımdır.)

"TKP II. Leninciler Konferansı faşizmi şöyle tanımlamıştır: 'Genel bir yaklaşımla faşizm, emperyalist aşamanın karşı-devrimidir... Finans-kapitalin açık şiddete dayalı diktatörlüğü altında 'rejimi kurtarma' çabasıdır.' "

Açık terörist diktatörlükten, yukarıdaki eksik tablonun çizdiği "esneklikler" beklenemez. Eşyanın yapısına terstir.

Benim gibilerden yana kesen bir söz var: Allah az sayıda mükemmel kafa yaratmıştır, gerisi hep saçlıdır. Bu sözü doğru kabul edersek, devrimci hareketin Türkiye'ye bugün faşist diyen kurmayları (militanları kesinlikle kastetmiyorum) epeyi gür saçlı herhalde.

Şakası bir yana yoldaşlar, bir de son derece ciddi bir söz var: Rüzgara tüküren, kendi yüzüne tükürür. Marksizm, yaşamın bilimidir, yaşamı izler, onu tanımlar, böylece de onu değiştirmenin yollarını verir. Bunu yapamadın mı, eninde sonunda kendi yüzüne tükürüceksin demektir. Türkiye'de de böyle olacak. Her hareket bereket

değildir. Doğru hareket berekettir. O da ancak doğru fikirlerden doğar. Türkiye'nin bugününe faşizm diyenler bunları kısa zamanda öğreneceklerdir.

I.
Türkiye'de demokrasi devrimsiz gelmez

1982 Anayasası düzenine geçilmesiyle faşizm çözüldü ve yerine otoriter eğilimli, siyasal açıdan gerici, anti-demokratik, saldırgan bir olağan burjuva devleti geldi. Dolayısıyla, evet faşist monolitik devletin yerine olağan burjuva devleti geldi ama ülkeye demokrasi gelmedi.

1982 Anayasası, parlamenter ve başkanlık sistemlerinin çeşitli özelliklerini, 12 Eylül karşı-devrim dönemindeki egemen sınıf endişe ve değer yargılarıyla birleştirmiş melez bir anayasa olmuş, faşizmin çözüldüğünü anlatmıştı. Ama tam da bu özellikleri nedeniyle, ara dönemin anayasası olduğunu, ülkeye faşizm de gelse, liberaller eliyle "daha genişçe bir burjuva demokrasisi" de gelse, devrimci bir erk de kurulsa, ülke ne yana dönse değişeceğini daha o yıllarda söylemiştik.

82 Anayasası, ülkenin ilerlediği yolda, ülke gerçekleriyle hemen çatışmaya başladı. Böylece "bu anayasa ile genişçe bir burjuva demokrasisi bile uygulanamaz" görüşümüz de doğrulandı. Halkın geniş bir kesimi açıkça anayasayı değiştirme isteğini öne sürüyor.

Hele işçi sınıfımız için bu sorun her kesimden çok daha somut ve acil bir sorundur. Sınıfın aşağı yukarı tüm güncel istemlerinin altından anayasa ve düzen değişikliği gereği çıkmaktadır. Birkaç örnek verelim:

1. Örgütlenme hakkı: Genel olarak örgütlenme hakkının, özel olarak da sendikalaşma hakkının eksiksiz tanınması, demokrasinin vazgeçilmez bir ögesidir. Oysa 82 Anayasası ve onu çevreleyen yasalar sendikalaşma ve örgütlenme hakkını sınırlamıştır. Kamu kesimindeki işçilerin büyük bir bölümü memur statüsü içinde her çeşit sendikal haktan yoksun edilmiştir. İşin ilginci, kamu kesiminde işçi memur sayılırken, kamu kesimindeki işletme yöneticileri işveren sendikaları adı altında örgütleniyor, kendi sendikalarında da görev alabiliyor.

Daha da ilginci, yine kamu kesimi işçilerinin bir bölümü için de *"sözleşmeli personel"* adı altında bir statü icat edilmiştir. Ne memurluğun, ne işçiliğin sahip olduğu o sınırlı haklara bile sahip değildir.

Bu ve buna benzer pekçok dayatma nedeniyle işçi sınıfı tüm çalışanlara, işçi-memur ayrımı gözetmeden örgütlenme hakkının eksiksiz tanınmasını istiyor.

2. Toplu iş sözleşmesi ve grev hakkı: 82 Anayasası ve yasaları ile en büyük darbeyi bu haklar yemiş, iyice budanan grev hakkı nedeniyle toplu iş sözleşmesi hakkı da kağıt üzerinde kalmıştır.

Bir sendikanın toplu sözleşme hakkını alabilmesi için getirilen koşullar, *katmerli baraj sistemi,* dengesiz bir sendika düşmanlığını yansıtmaktadır.

İşçi sınıfımız toplu sözleşmelerde temsil yetkisinin belirlenmesinde bu anti-demokratik katmerli baraj sisteminin kaldırılmasını istemektedir.

Çalışan insanın kutsal hakkı olan grev hakkı kuşa çevrilmiştir. Bugünkü haliyle ele alırsak, önce iyice karmaşık bir toplu sözleşme süreci geçirilecek. Bunun ardından, eğer sendikanın yasalara göre grev ilan etme hakkı varsa ve grevin Bakanlar Kurulu'nca ertelenerek uzun zaman sonra Yüksek Hakem Kurulu'na çıkmasını göze alabiliyorsa grev ilan edebilir. Böyle olduğu için çok sendika grev yolundan uzun beklemelerden sonra Yüksek Hakem Kurulu denen patron beslemelerinin saptayacağı sonuçları kabul yerine, daha işin başında işverenin önerisini kabul etmeyi yeğlemektedir. Enflasyonun büyük boyutlarda sürdüğü bir ülkede az da olsa erken ve bilinen bir ücret artışı, geç ve ne olacağı belirsiz bir artıştan daha uygun gelmektedir.

Sonra, grev hakkı kapsamına giren iş alanları da daraltılmıştır.

Grev hakkı olan iş alanlarında ise hakkın küçük çaplı kullanımı hiçbir sonuç vermeyecektir. Bir kez, grev süresi içinde işveren, üretimi dilediğince sürdürmekte serbest bırakılmıştır. Grev gözcülüğünün bir anlamı kalmamıştır. Ve en vahimi, hak grevi tümüyle yok edilmiştir. Hem de anayasa maddesi ile. Yasalara göre, hakları saptama, kağıda dökme, işverenle karşılıklı imzalama hakkı var. Ama verilen sözler tutulmazsa o hakları almak için grev yapma hakkı yok, mahkemeye gitme hakkı var. İşçinin üretim yaptığı bir toplumda, hangi toplum olursa olsun, iş yaşamının sorunları mahkemelerde çözülebilseydi tarihte ne sendika, ne toplu sözleşme, ne grev yer alırdı. Bir sendika lideri bu durumu şu güzel sözlerle yanıtlıyor:

"Aslında bir anlamda bizim davamız divana kalmıştır. Ama unutulmasın ki, tarih huzurunda kurulan bir divanın gerçek hakimi emekçilerdir, halktır. Bu hakim bu davaya

Grev hakkını işçinin elinden uzun süreli almaya tarihte hiçbir erkin gücü yetmemiştir. Grevler yasalarla doğmuyor ki, yasalarla yok edilebilsin. Grev hakkı işçinin alınterinden, grev işçiye yapılan haksızlıklardan doğuyor. İşçi sınıfımız bugün grev hakkının kullanımı üzerindeki tüm kısıtlamaların kaldırılmasını istiyor.

ergeç hakça çözüm bulacaktır."

Grev hakkını işçinin elinden uzun süreli almaya tarihte hiçbir erkin gücü yetmemiştir. Grevler yasalarla doğmuyor ki, yasalarla yok edilebilsin. Grev hakkı işçinin alınterinden, grev işçiye yapılan haksızlıklardan doğuyor. İşçi sınıfımız bugün grev hakkının kullanımı üzerindeki tüm kısıtlamaların kaldırılmasını istiyor.

3. Siyasete katılma hakkı: 82 Anayasası ve yasaları, sendikalar ve genel olarak demokratik örgütler için siyaset yasağı getirmiştir. Böylece işçi ve emekçi halkın aktif bir güç olarak siyasete katılmalarını engellemek istemiştir. Ama hele işçi sınıfı ve sendikalar için buna olanak var mıdır? Sınıfın ve sendikaların her istemi sonunda gelip yasaları, parlamentoyu, devleti, düzeni ilgilendirmiyor mu?

Şu verdiğimiz üç örnekle bile görülüyor ki, en başta Türkiye işçi sınıfı ve sendikal hareket bu anayasanın, bu düzenin kaldırılmasından, demokratik bir düzenden yanadır ve bunu açıkça dile getirmektedir.

Hatırlarsanız bunu *Faşizmin Çözülüşü*'nde söylemiş, "günün kavgası demokratikleşme, demokrasi ve anayasa kavgasıdır" demiştik. O kitaptaki soyut cümleler, bugün işçilerin grev, sendika, örgütlenme, siyaset yapma hakları için yükselttikleri *somut* savaş bayrakları olarak karşımızdadır.

Türkiye'nin bugün vardığı gelişme aşamasında, bu açmazlar içinde, çeşitli burjuva güçler eliyle getirilecek bir "demokratikleşme", Batı tipi burjuva demokrasisi bile olamaz. Buna Türkiye burjuvazisinin nefesi tarihsel olarak yetmiyor. Budanmış, güdük, 3. sınıf, "Türkiye tipi" bir demokrasi ile yetinmeyip gerçek ve tam bir demokrasiyi yurdumuzda görmek istiyorsak, bu bir devrim sorunudur. Türkiye'ye gerçek demokrasi ancak sosyalizme açılacak ileri demokratik halk devrimiyle gelir. Partimizin değişmez belgesi, *"demokrasi için devrim"*dir. Ve bu devrim de ancak başarılı bir demokrasi kavgası içinden kazanılabilir.

* * *

Türkiye işçi sınıfı bugün acil olarak şu sorunların da çözümünü istiyor:

— Özellikle 12 Eylül'den bu yana işçi ve ücretlilerin alım gücü hızla düşmekte, yoksullaşma artmaktadır. Bu gidiş durdurulmalı, işçi ve emekçinin gerçek gelirleri yükseltilmelidir.

— Türkiye kapitalizminde sosyal güvenlik uygulaması, hiçbir zaman basit bir sosyal sigorta kapsamını aşmamıştır. Tüm yapılan işçiden kestiklerini, o da bir kısmıyla yine işçiye vermektir. Devlet hiçbir katkı yapmamakta, işveren ödediği primi fiyata aktararak yine emekçiye yansıtmakta ya da hiç ödememekte, işçiden kestiği primi de ödemeyerek kredi olarak kullanmamaktadır. Bu koşullar altında Sosyal Sigortalar Kurumu'nun iflas etmiş olması doğaldır. İflasın yol açtığı işçi mağdurluğunu önleyebilmek için hükümet ne yapmıştır? İşçiyi, öldükten sonra emekli yapmak üzere emeklilik yaşını yükseltmiştir.

Bu durum kökünden düzeltilmeli, emeklilik yaşı düşürülmeli, işsizlik sigortası getirilmeli, sosyal sigortaların finansmanına devlet de katılmalı, işveren prim borçlarını ödemek zorunda bırakılmalıdır. Sosyal Sigortalar Kurumu'nun yönetimi demokratikleştirilmeli, yönetimde işçi temsilcilerinin sayısı arttırılmalıdır.

— Ülkemizde 2 milyon kaçak işçi vardır ve bunlar sosyal sigorta kapsamı dışındadır. Bu büyük yığının tüm hakları güvence altına alınmalı, kaçak işçi kavramı yok edilmelidir.

— 12 Eylül'den bu yana fabrikalarda keyfi işten çıkarma salgın durumdadır. İş kanunu, keyfi işten çıkarmaları önleyecek biçimde yenilenmeli, işçinin böyle durumlarda başvuracağı bir yargı organı yaratılmalıdır.

— Bugün İş ve İşçi Bulma Kurumu'na kayıtlı işsiz sayısı 1 milyondur. Gerçek işsizlerin sayısı ise 3 milyondur. Tüm toplumu çürüten bu afetin önüne geçilmelidir.

— Sendikaların ve tüm işçi kuruluşlarının uluslararası ilişkileri üzerindeki tüm engeller ve sınırlamalar kaldırılmalıdır.

— Emekli olduktan sonra yeniden çalışmaya başlayan işçilere sendikalaşma hakkı tanınmalıdır.

— Asgari ücret, gerçekçi bir biçimde aile için saptanmalı, altı ayda bir gözden geçirilmeli, vergiden muaf tutulmalıdır.

— Kiralar denetim altına alınmalıdır.

Bunlar işçi sınıfının en acil istemlerinin bir bölümüdür. Ve hiçbiri bizim icad ettiğimiz istemler değil, Türkiye sendikal hareketinin belgileri haline gelmiş istemlerdir.

Peki yoldaşlar, kısa bir süre sonra ara seçimlere girecek partilerin hangisi bu istemleri (bırakın tümünü), belli bir miktarıyla gerçekleştirebilir? Hiçbirisi! Ayrıca ülkenin ortamı 25 Mart 1984 seçimleri ortamı değildir. O gün ülke bir yol kavşağındaydı. Bugün durum değişiktir. Ülke belli bir yoldan, belli bir tempoda ara dönemin sonuna doğru yürümektedir. Burjuva basının iddialarının tersine ara seçimler halkın bu iktidara karşı gerçek duygularını gösterecegi bir platform değildir. Halkımız, yaşam dersini uzun yüzyıllar içinde almış bilge ve temkinli bir halktır. Seçim sonuçlarının yerinden oynatamayacağı bir iktidar elini pek göstermeyecektir. Demek ki bu seçimlerde kritik bir durum, desteklenecek bir taraf yoktur.

İşçiler ve komünistler seçimlerde seyirci mi kalacak? Tabii hayır. Seçim ortamını, yukarıda değindiğim ve değinmediğim sayısız sorunu halka daha fazla maletmek üzere değerlendirecektir. Bizim bu seçimlerde tutumumuz budur.

Burada bir parantez açayım. Öğrendik ki menşevikler bu seçimlere referandum önemi yüklüyorlarmış. Öyleyse ne yapılacağını açıkça söylemeleri gerekir. "İlerici, demokrat adaylara oy

Türkiye'ye bugün burjuva güçler eliyle getirilecek bir "demokratikleşme", Batı tipi burjuva demokrasisi bile olamaz. Buna Türkiye burjuvazisinin nefesi tarihsel olarak yetmiyor. Budanmış, güdük, 3. sınıf, "Türkiye tipi" bir demokrasi ile yetinmeyip gerçek ve tam bir demokrasiyi yurdumuzda görmek istiyorsak, bu bir devrim sorunudur.

verin", "ANAP'a oy vermeyin" yetmez. Eğer bir referandum ise!

Menşeviklerden sonra, sosyal demokratlara da değinmenin yeridir. SHP için birkaç şey söylemek istiyorum. Antikomünistliği iyice açığa çıkan DSP'ye değinmeye gerek görmüyorum.

12 Eylül'ün sıcağından yılmış çok sayıda sabık komünist, devrimci, hatta "gerillacı" bugün SHP'ye giriyor. Bunlar arasında belki küçük bir bölümü entrist emellerle (kaleyi içeriden fethetmek için), ama büyük çoğunluğu sarp yollardan yıldığı için giriyor.

İşçinin Sesi, entrizmi çürümüş burjuva huyu sayar. Ayrıca *İşçinin Sesi*'nin hiçbir ferdinin bugünkü gibi bir SHP ile hiçbir ilintisi olmaz. Faturası sonradan ödene-

cek yardımlarla da işimiz yoktur. Sosyal demokrasiye, sosyalist enternasyonale kalbimizde ufacık bir anlayış olsaydı, resmi TKP'yi bırakıp dik yolları tırmanmazdık... Sosyal demokrasi, işçinin dostu değildir. Öyleyse *İşçinin Sesi* de onun dostu olmaz.

Ve yoldaşlar, partimiz, "Türkiye'de demokrasi bir devrim sorunudur" derken ne kadar haklıdır. Biraz düşünen, yukarıda değindiğim işçi sınıfının en haklı, en masum istemlerinin bugün Türkiye'de bir devrim sorunu olduğunu görür.

Şimdi biraz da örgüt içi meselelere değinmek istiyorum.

II.

III. Konferans kararları ve gelinen yer

1986 başlarında III. Konferans yapıldı. Bu konferans partimiz açısından son derece önemli oldu. Ülke içi ve parti içi koşullar açısından tam gerekli bir anda toplandı.

Özellikle partimiz açısından nasıl bir ortamda toplandığını daha iyi yerine oturtabilmek için III. Konferans ana kararından "partinin gelişimindeki özgüllükler" bölümünü özetle okumak istiyorum. (79'dan beri nasıl bir yol geldiğimizi ve nerede durduğumuzu biraz daha iyi yerine oturtabilmek için.)

"Eski parti içinde ideolojik-siyasal tartışma, Temmuz 1979'da kamuoyu önünde açık tartışmaya, savaşıma dönüştü.

"Hemen ardından başlayan 'atmalar', yığın örgütlerine liste asmalar ve radyo duyuruları, örgütlenme çalışmalarını getirdi. 1979 sonunda Türkiye'de Örgütlenme Komitesi kuruldu.

"Son derece dar bir kadro oportünizme başkaldırmıştı. İlk yapılması gereken (ve bir komünist partisi için her zaman başta gelen görev), ideolojik-siyasal görüşlerimizi sunmaktı.

"Bu nedenle, tüm kadro bu göreve sarıldı.

"O sırada devrimci durum vardı. Türkiye'de 14 bin gazete dağıtılıyordu. Ortam, *İşçinin Sesi* kadrosunun bilgisi, denetimi dışında, kendiliğinden insanlar getirdi.

"Bu insanlar kendi motifleri, alışkanlıkları ve fikir yapıları içinde, kendi arkadaş çevreleri ve 'doğal lider'leri ile geldiler ve partide aynı 'hiyerarşi' içinde yer aldılar. Kendiliğinden bir örgütlenme oldu. Bu durum, *'partiye tek tek üye alınır ve parti yukarıdan aşağıya kurulur'* diyen Leninci ilkelerle çelişti ve bugünlere dek süren bazı önemli bozukluklara kaynaklık etti.

"Şubat 1980'de, Örgütlenme Komitesi'nin kuruluşundan 1-2 ay sonra, I. Konferans toplandı. Amacı, bu kendi 'hiyerarşisi' içinde gelen gurupları *İşçinin Sesi* anlayışı içinde yoğurmak, düzgün bir örgütlenme kurmak, kendiliğinden ve alttan örgütlenme zaafını gidermekti. Fakat o tarihlerde Türkiye ortamı hızla geriye kayıyordu. Tutuklamalar başladı. Hızla yapılması gereken ve bizim de ilk kez yapacağımız bazı işler öne çıktı. Bunları yaptık ama I. Konferans'ın amacı gerçekleştirilemedi.

12 Eylül 1980'de, daha örgütler yerine oturmadan, gelenler *İşçinin Sesi* anlayışıyla bütünleşmeden *faşizm* geldi. Dolayısıyla, faşizm öncesi örgütlü yaşam, toplam 8 aydır! Böylece örgütlenme aşaması, faşizm dönemine denk düştü. Burada, öteki örgütlerde olmayan büyük bir güçlük söz konusudur.

"Faşizmin gelişinden 5 ay sonra, Şubat 1981'de II. Konferans toplandı, faşizm tezlerimizi ve düzenli geri çekilişi karara bağladı.

"Faşizmin çözülüşü, 1982 Anayasası'yla, demokrasi oyununa geçilmesiyle başladı. 1983 Mayıs'ından sonra siyasal partilerin kuruluşu, 6 Kasım 1983 genel seçimleri ve asıl olarak 25 Mart yerel seçimleri çözülüşünün önemli ivme noktaları oldu. Yerel seçimlerin sonucunda, çözülüşün etkileri iyice belirginleşti, denge döndü. Bu nedenle şu saptamayı yapabiliyoruz: *1980-84 arası, tüm devrimci hareketin erime yıllarıdır*. Yine de, düzenli geri çekilişi başaramasaydık bugün erimekten değil, yok olmaktan konuşurduk.

"10 Eylül 1984 konuşmasıyla örgüt yeni ortama psikolojik ve fizik yönden hazırlanmaya geçerken, "Kayboluş Yolu" yıkıcılığı çıktı. Örgütün enerjisi içe döndü. Etkileri 1985 başlarına dek sürdü.

"Hemen ardından kongre hazırlıkları başladı. 1985 Nisan'ında partimizin 5. Kongresi toplandı ve örgüt yaşamında eski dönemle kopuşu ve yeni dönemi resmen başlattı.

"Mayıs 1985'ten Eylül 1985'e dek 4 ay, Türkiye'de hem örgütsel, hem teknik açılardan önemli adımlar attık. Öte yanda büyük güçlüklerle karşılaştık. Avrupa'dan giden yoldaşlar ülkeye kolay uyum gösteremiyorlar, ülkedeki yoldaşların çoğunluğu faşizm yıllarının etkisinden sıyrılıp halkın arasına giremiyorlardı. Fakat işler yine de ilerliyordu.

"Eylül 1985'te yeni bir darbe geldi ve Ocak 1986'ya dek tüm çalışmaları en aza indirmeyi gerektirdi.

"Yeni örgütlenme dönemi 10 Eylül 1984 konuşmasıyla başlamıştı. Fakat hem yukarıda kısaca özetlenen gelişmeler, hem örgütlenmenin anlayışını geliştirme zorunluluğu, dönemi Ocak 1986'ya kaydırdı. Faşizm yıllarının ardından partinin bazı kesimlerinde rüzgara karşı koşmanın verdiği anlaşılır bir

İşçinin Sesi, entrizmi çürümüş burjuva huyu sayar. Ayrıca İşçinin Sesi'nin hiçbir ferdinin bugünkü gibi bir SHP ile hiçbir ilintisi olmaz. Faturası sonradan ödenecek yardımlarla da işimiz yoktur. Sosyal demokrasiye, sosyalist enternasyonale kalbimizde ufacık bir anlayış olsaydı, resmi TKP'yi bırakıp dik yolları tırmanmazdık... Sosyal demokrasi, işçinin dostu değildir. Öyleyse İşçinin Sesi de onun dostu olamaz.

yorgunluk vardı. Yeni görevlere hevesli partililerin bir bölümünde ise Türkiye'nin *bugünkü* ortamına, dolayısıyla işçiye ve işçi ideolojisine ters görüşler vardı. Günün görevlerine istekli ama öğrenci solundan hâlâ kurtulamamış anlayışlar vardı. Bunları düzeltmek, dönemin istediği örgütlenme anlayışını geliştirmek gerekiyordu. Ocak 1985'ten bu yana bu görevi yoğun olarak III. Konferans'a dek sürdürdük.

"Dolayısıyla, partimiz için, yeni dönemin gerektirdiği örgütsel çalışmayı yürütme, asıl olarak Ocak 1986 tarihiyle gündeme geldi.

"1979'dan 1986'ya böyle bir süreçten geçtik."

İşte III. Konferans, Türkiye'de koşulların değiştiği, parti için ilk gerçek örgütlenme döneminin açıldığı bir sırada toplandı.

Konferans'ı şu cümlelerle kapattık.

"Konferans'ta kapsamlı bir değerlendirme yaparak, eksikliklerimizi, zaaflarımızı, güçlü yanlarımızı, atmamız gereken adımları bilince çıkardık, belirledik. Bu başlı başına bir adım oldu. Şimdi ikinci ve daha önemli bir adıma sıra geldi. Söylediklerimizi gerçekleştirmek. Aşçının ölçüsü pişen yemektir."

Ve Konferans'ta, 6 ay sonra çalışmaların getireceği ilk sonuçları değerlendirme, yapabildiklerimizi ve yapamadıklarımızı saptama, Türkiye ortamının örgütsel stratejide istediği değişiklikler varsa, onları yapma ve gelecek 6 ayın en önemli görevlerini saptama kararı almıştık.

Bugün Konferans'ın 6. ayıdır, söylediklerimizi yapmanın zamanıdır.

III. Konferans'tan sonra yapılanlara geçmeden önce bir parantez daha açalım. Konferans'ın partide saptadığı 8 temel eksiklik ve 5 temel başlıca üstün yanı da hatırlayalım.

1. Parti örgütünün, genel sınıf bileşimiyle sınıf ve partinin ideoloji-siyaseti arasında fark vardı. İşçi sınıfının partisi olan komünist partisinde işçilerin sayısı azdı.

2. Parti çalışmalarının bütününde yeterince merkezi bir işleyiş yoktu.

Orta yönetimin elinde tehlikeli bir enformasyon tekeli oluşmuştu. Ne üst alttan, ne alt üstten tam bir bilgi sahibi olamamaktaydı.

3. Türkiye'de ciddi bir örgütlenmemiz yoktu ve yetişkin kadro ağırlığı Avrupa'daydı.

4. Üst yönetimle parti komiteleri arasında *düzenli* toplantı yapılmamaktaydı.

5. Örgütsel çalışma ve eylem anlayışında bozulma vardı. Türkiye'ye dönük olarak ses getiren, gazetelere geçecek eylem anlayışı, Avrupa'da hizmet götürme anlayışı. Bu iki ters ucun gelişmesiyle, temel komünist parti çalışması olan gazete temelinde, *işçi içinde* çalışma bilinçlerde geriye kaymıştı.

6. Merkezden mali yardım bekleme anlayışı gelişmişti. Oysa yerleştirmemiz gereken anlayış şudur: Partili hem kendi yaşamını üretir, hem partiyi kurar ve güçlendirir. Her parti örgütü olanaklarını kendi yaratır ve gelirinin %25'ini merkeze gönderir.

7. Profesyonellik anlayışında bozulma olmuştu. Komünist partisi, hangi "devrimci" gerekçeyle olursa olsun, yaşamını üretmeyenden, üretmek istemeyenden korkmalıdır. İster fabrikada, ister parti profesyoneli olarak, önemli olan insanın aldığının karşılığını emek olarak ortaya koymasıdır.

Yaşamını parti profesyoneli olarak üreten insanın haftada en az normal bir işçi kadar işi olmalıdır.

8. Eski adıyla "Üst Büro", yeni adıyla MYB üyeleri yıllar içinde örgütün çeşitli alanlarının sekreterliğini üstlenir oldular. Bu, organı, genel parti örgütlenmesiyle gün güne ilgilenemez bir duruma soktu. Örgüt görevi ve merkezi denetim ortada kaldı.

Partimizin III. Konferans'da vardığı noktada sahip olduğu güçlü yanları da şöyle ana başlıklar altında toplayabiliriz:

1. Partimizin en güçlü olduğu alan, ideoloji ve siyaset.

2. Bunlarla bağlı olarak, merkez organ ve yayınlarımızdır.

3. Deneyimli ve yenilikçi, hatalardan öğrenebilen, teorik derinliğe sahip liderlik vardır.

4. Kökenine, kültürünün yanlış yanlarına rağmen, nitelikli ve adanmış bir kadromuz vardır.

5. Tüm partide modern yöntemlerle çalışma ve teknoloji kullanımı yaklaşımı vardır.

III. Konferans'ın stratejisini de şöyle bir cümle ile özetleyebiliriz: Örgütün güçlü yanları ile yürümek ve bu arada zayıf yanları düzeltmek için önlemler almak.

1. Kısa döküm

Şimdi Konferans ana kararının 9. bölümünü birlikte ele alalım ve geçen 6 ay içinde yapılan ve yapılamayanları görelim.

Liderlik

1. Parti üst yönetimi, genel örgüt ve denetim görevindeki boşluğu giderici yönde örgütlendi.

— Genel Sekreterlik Bürosu kuruldu, 2 MYB, 1 MK üyesi, 2 MK dışı üye her gün birlikte düzenli çalışıyor.

— Günlük işleri sürekli üstlenen bir organın oluşmasıyla MYB gündemi daha çok siyasal konular üstünde yoğunlaştırılmaya başlandı.

2. Genel Sekreter komitelerle düzenli aralarla görüştü.

— İngiltere, Fransa, Öncü, İzmir, İstanbul, Basın-Yayın, Teknik, Berlin örgütleri ile görüştü.

— Frankfurt, İsveç örgütleri ile görüşemedi.

3. MK'da yeni düzenleme getirildi, işlevsizlik kaldırıldı.

— 3 kişi hem MK, hem parti üyeliğinden çıkartıldı. (Biri Türkiye'de görev yapmayı kabul etmeyen, biri ısrarla gevşek çalışan ve siyasetten ayrılmak isteyen biri daha.)

— Bazı yoldaşlar için yeni çalışma alanı belirlendi.

4. Kadro değerlendirmede hafızadan daha objektif araçlar kullanmaya geçildi.

Yayın

1. Yazı ve örgüt kadrosu güçlendirildi, yeni işbölümü ve yetki-sorumluluk devri getirildi. Sürdürülmesi gerekiyor.

2. Türkiye kaynaklı yazılar arttırıldı. Daha da arttırılmalıdır.

3. İşçide duyarlılığın artığı konularda yazıların arttırılması kararı başarıyla uygulanıyor.

4. Görüşlerimizi toplayan derleme dizisi başlamadı.

Kadrolar

1. Bu dönem içinde partiye öğrenci kadro alınmadı.

Öğrencilikten gelenlerin yaşamlarını üretmelerine dikkat edildi.

2. Avrupa'da çok az yeni üye alındı. Hepsi işçidir.

Türkiye'de yeniden bağ kurulan ve yeni alınanların tümü işçidir.

3. Gazete temelinde eğitime dikkat gösterildi. İyi bir gelişme sağlandı.

Örgütsel çalışma

1. Fabrikalara işçi olarak girme işi düşünüldüğü biçimde uygulanamadı. Somut durum, bilmediğimiz çeşitli güçlükler çıkardı.

Yerleşmeye başlamış bir parti çalışmasının olduğu Ege'de uygulanmaya başlandı.

Radyo yayını yapılmadı.

2. İleri teknikle iletişim bazı bölgelerde uygulanıyor, bazı bölgelerde alt yapısı sağlanamadı.

Türkiye'de yerel bildiri çıkmadı.

3. Avrupa'da yer değiştirme ve düzenleme yapıldı. Karar hakkıyla uygulandı.

4. Konferans'ın en önemli kararlarından biri, Merkez Organ'ın ülkede basımı başladı.

Basım ve dağıtım için yeni teknikler geliştirildi.

Yayın, basım ve dağıtım ağının ayrı bir örgütlenmeye kavuşturulması için planlama yapıldı. Kadro ayrıldı.

5. Avrupa'da İMG'ler kuruldu. (İsveç, Frankfurt, İngiltere.)

6. Türkiye'ye bazı kuruluş çalışmaları için yapılan yardımın dışında örgütlere mali yardım yapılmadı.

Olanakların merkeze aktarılması bilinci yükseliyor. Belki en üst noktaya

yükselmedi ama yükseldi.
— Türkiye fonu düzenli toplanıyor.
— Merkez %25'lerinde bazı aksamalar var.
7. Profesyonellik kesin kurallara bağlandı. Sayısı azaltıldı.
8. Üye alımında titizlik arttı ama tüzük-program sınavı uygulanmadı.
9. Merkezi bilgilendirme alanında ilerleme oldu. Düzenli raporlar geliyor. Düzenli enformasyonda aksama var. Enformasyon alışverişi hücrelerde sürekli gündem maddesi haline geliyor.
10. Çeşitli yerlerde yazılı sorular-yanıtlar temelinde gazete üstünde eğitim başladı. Geliştirilmeli.
Parti okulu kurulmadı ama Türkiye'ye gönderilen kadroların tümüne ve Türkiye'de çalışmakta olan bazı yoldaşlara GSB'nin hazırladığı eğitim planı ve eğitim notları temelinde eğitim verildi. Sınavlar yapıldı. Bu eğitim 3 alanda veriliyor:
1. İdeolojik eğitim
2. Uyum eğitimi
3. Teknik eğitim
Böylece bir temel eğitim program yapısı ortaya çıktı.
11. Sempatizanları işe katmak için, somut bir iş çerçevesinde iş yapacak guruplar kurulması yolu izlendi. Frankfurt, İsveç, İngiltere'de uygulanmaya başlandı.
12. Legal yayınevi ve yayın için bir girişimde bulunulmadı.

6 ayın en önemli kazanımları

1. Avrupa örgütleri reorganizasyonu.
2. Türkiye'ye kadro aktarımı.
3. *İşçinin Sesi* ülkede basılmaya başlandı.
4. İşçi yönetici sayısında artış. (Önemli gelişmelerden biridir.)
5. Yeni üyelerin tümü işçi.
6. Merkezi çalışma ve denetimin MYB, GSB eli ile yükseltilmesi.
7. Profesyonellik kesin kurallara bağlandı. Azaltıldı ama yapılan iş düşmedi, arttı.

2. Önümüzdeki dönemde (6 ayda) yapılması gerekenler

Bu hedeflerin tümünü önümüzdeki 6 ayda gerçekleştirebileceğimizi sanmıyoruz. Ayrıca, aşağıdaki hedeflerden başka Konferans direktifleri de vardır. Yalnız aşağıdaki liste önümüzdeki 6 ay için en önemli görevlerdir. Mümkün olabilen en çok sayıda gerçekleştirmeyi hedeflemeliyiz.

A. Hiç başlanmamış görevler

1. Görüşlerimizi toplayan derleme dizisi başlamalı.
2. Propaganda-ajitasyon araçları çeşitlendirilmeli.
3. Pilot işçi bölgelerinde örgütlenme hemen hemen kendiliğinden bir süreç olarak gidiyor. Bunu düzeltmeliyiz.
4. Parti hücrelerini işçi sınıfının içine yerleştirme de öyle.
5. Fabrikalara işçi olarak girmek son derece güç. Bu güçlükleri aşmanın yollarını geliştirmeliyiz.
6. Yeni stratejiyi destekler biçimde radyo yayını yapılmalı.
7. Yerel bildiri çıkartma Türkiye'de hiç uygulanmadı. Bu 6 ay içinde uygulanmalıdır.
8. Program ve kitapların Türkiye'de basımına başlanmalı.
9. Üye alımında tüzük-program sınavı uygulanmalı.

B. Birazıyla gerçekleştirilmiş görevler

1. Türkiye örgütlerinin merkezle iletişiminin ileri teknikle kurulmasında bekleyen görevleri gerçekleştirmeliyiz.
2. İllegal dağıtım ağı için kadrolar ayrıldı, plan hazırlandı, eğitim verildi ancak bu işin örgütü ve işleyen bir mekanizması henüz ortaya çıkmadı.
3. Merkezi bilgilendirmede , haberleşme ve rapor yazmada epey yol alındı ancak hâlâ çok aksama var.
4. Üyelerin düşüncelerini Genel Sekreterliğe yazması teşvik ediliyor, ancak örgüt işleyişinde henüz yerleşmiş değil.
5. Enformasyon alışverişinin etkinleştirilmesi de eski döneme göre düzelmeye başladı ancak enformasyonun düzeni ve içeriğinin doğruluğu açısından yapılacak çok şey var.
6. Türkiye'de yönetici olarak görevlendirilen ya da Avrupa'dan Türkiye'ye giden kadrolara verilen eğitim parti okulu yönünde bir başlangıç sayılabilir. Bu kadarı ile bile sonuçları umduğumuzdan çok iyi. Sürdürülmeli. Daha da geliştirilmeli.
7. Sempatizanları işlere katma yönünde daha yoğun adım gerekli.

C. Gerçekleştirilmiş ancak odaklaşmanın sürdürülmesi gereken görevler

1. GSB'nin günlük düzenli çalışması.
2. Genel Sekreter'in komitelerle düzenli aralarla toplanması.
3. MK'da işlevsiz üye ortaya çıkması.
4. Arşiv ve bilgisayarın üye değerlendirmede daha etkin kullanımı.
5. Merkez Organ yazı kadrosunun işbölümü, görev-yetki devrinin geliştirilmesi.
6. Türkiye kaynaklı yazıların arttırılması.
7. Yazıların programla bağının arttırılması.
8. Kadroların işçileşmesi.
9. İşçi üye kazanma.
10. Gazete temelinde eğitim.
11. Türkiye'ye kadro gönderme.
12. Türkiye basımını geliştirme.
13. Profesyoneller üzerindeki titizliği sürdürme.

3. Geçirilen 6 ayın örgütsel stratejide istediği değişiklik

Konferans öncesi hazırlıklar sırasında sendikaları kapılmış, paylaşılmış, içinde çalışmanın o gün için verimli olmayacağı yerler olarak ele almıştık. 6 ayın çalışmaları bu fikrin kökten yanlışlığını gösterdi. En ilerisinden en gerisine her, ama her sendikada çalışma olasılığı var. Çalış çalışabildiğin kadar. Yeter ki çalış.
Önümüzdeki 6 ayın çalışma hedefleri içine sendikaları da almalıyız.
Yalnız, örgütümüzün bugün durduğu noktada, bugünkü gücü ve olanakları içinde sendikal çalışmaya eğilecek yoldaşlara birkaç şey söylemek istiyorum.
DİSK'in faşistler tarafından kapatılmasının hemen ardından *İşçinin Sesi* şunları söyledi: Yapılması gereken, DİSK'in üzerindeki yasakların kalkması için mücadele etmek, kurulma hakkını istemek ama yeni bir DİSK kurulmasını istememek, işçileri Türk-İş'te birliği çağırmaktır. Türkiye'de sendikal birlik Türk-İş'te sağlanmalıdır. Devrimci hareket içinde bunu söyleyen bir başka örgüt çıkmadı. Bu şekilde 5 yıl geçti, köprülerin altından çok su aktı ve 200.000 DİSK'li işçi Türk-İş'e girdi. Bugün gerçekten büyük bir fırsat var işçi sınıfının önünde. Sendikal birliği Türk-İş'te sağlama şansı var. DİSK'in de olmayan, işçi sınıfının olan o savaşçı gelenekleri Türk-İş'e taşıma, Türk-İş içinde büyütme şansı var.
Türk-İş'e örgüt olarak saygı göstermeden, Türk-İş'te birlik çağrısı sahtekarlıktan başka birşey olmaz. Türkiye işçi sınıfının sendikal birliği Türk-İş'te sağlanmalıdır diyen bir hareket Türk-İş'i örgüt olarak saymak zorundadır. Bu da yönetime karşı belli bir tavır gerektirir. Yönetimini reddederek örgütü tanımanın imkanı yoktur. Bunun olabileceği zamanlar gelebilir ama o örgütün içinde mücadele ile gelebilir, dışarıdan konuşma ile gelmez.

Bakın Lenin, Bolşevik Partisi'nin 1922'deki II. Kongresi'nde, işçiye ulaşmak için verilebilecek, verilmesi gerekli olan, zorunlu olan ödünler için neler diyor:

"İkinci ve İkibuçuğuncu Enternasyonal temsilcilerinin baskısı ile Komünist Enternasyonal uluslararası burjuvaziye siyasal bir ödün vermiş ve karşılığında hiçbir ödün koparmamıştır.
"(...)
"Buradan çıkarak onların imzaladıkları anlaşmayı yırtıp atmamız mı gerekmektedir? Hayır, sanırım böyle bir sonuç çıkarmak yanlış olur. Anlaşmayı yırtıp atmamalıyız. Yapmamız gereken, bu seferinde burjuva diplomatlarının bizimkilerden daha hünerli çıktıklarını ve gelecek sefere, eğer giriş ücreti önceden saptanmamışsa, daha ustaca pazarlık, manevra yapmamız gerektiğini anlamamızdır. Karşılığında uluslararası burjuvaziden, Sovyet Rusya'ya, ya da uluslararası proletaryanın kapitalizme karşı savaşan öteki bölüklerine aşağı yukarı eşit miktarda ödün almadan, uluslararası burjuvaziye ödün ... vermemeyi kural olarak koymalıyız.

Hem tarih hem aklı selim şunu baştan kabul etmeyi gerektiriyor. Ülkede sınıf ayağa kalkmamışken, devrimci durum dışı bir yaşam giderken bu daima komünistlerin isteğinden daha sağda, daha reformist, uzlaşmacı bir sendika demektir. Bunun için sendikaların hangi çizgiyi izlediğine bakmadan komünistler içinde çalışırlar ve sendikaları zorlamaz, bölmeye çalışmaz, iteklemezler. Geleceğin kendilerinden yana olduğunu, işçilerin er geç komünist görüşlere geleceğini çünkü onlar iyi bilirler.

"(...)
"Eğer komünist temsilciler binaya girişte, az da olsa konuşma yapma fırsatını buldukları, şimdiye dek reformistlerin özel 'malı' olmuş işçiler için çok para ödedilerse, böyle bir yanlış gelecek sefere düzeltilmelidir. Ama bu iyi korunan parmaklıklı binaya giriş için tüm koşulları, ya da ödemeyi reddetselerdi, bu kıyaslanmayacak daha büyük yanlış olurdu.
"(...)
"Olaylar ne olursa olsun, bize kapalı olan binada bir gedik açtık. ... İtalyan komünistlerinin ve Fransız komünist ve sendikalistlerinin bir bölümünün düştüğü büyük yanlış, kendilerinin öğrendiği bilgiyle kendilerinin tatmin olmalarıdır. Onlar, İkinci ve İkibuçuğuncu Enternasyonal temsilcilerinin ve aynı zamanda Paul Levi, Serati ve ötekilerinin burjuvazinin çok kurnaz ajanları ve etki araçları olduklarını yeterince bildikleri için kendilerinden memnundurlar. Ama bunu gerçekten bilen ve önemini gerçekten anlayan halk ve işçilerin sayısı İtalya'da, Britanya'da, ABD'de ve Fransa'da kuşkusuz azınlıktadır. Komünistler kendi yağlarında kavrulmamalıdırlar, burjuva temsilcilerinin işçileri etki alanında tuttuğu yasak binalara sızmayı öğrenmeli, fedakarlık yapmaktan çekinmemeli ve yanlış yapmaktan korkmamalıdırlar. Her yeni ve güç girişimde yanlışlar yapmak kaçınılmazdır. Bunu anlamayı reddeden, bunun nasıl yapıldığını öğrenmeyi istemeyen komünistler işçilerin çoğunluğunu kazanmayı umamazlar. En azından çoğunluğu kazanma işine engel oluyor, onu yavaşlatıyorlardır. Komünistler ve işçi devriminin gerçek savunucuları için bu kesinlikle affedilemez." (Lenin, *Toplu Yapıtlar*, İngilizce basım, c.33, s.332-333)

Türk-İş yönetiminin durumuna gelince, Türk-İş yönetiminde de değişiklik var. Bunun çeşitli nedenleri var. En temel nedeni işçi sınıfının içinde bulunduğu durumdur. İşçi sınıfında rüzgar soldan esiyor. Sendikacılar, tabii ki sınıfının güçlü istekleri yönünde tavır almak zorundadırlar.
Sonra Türk-İş'in karşısında DİSK'i açma çalışmaları var. Türk-İş yönetimi kendi örgütsel çıkarları için DİSK'in açılmasını istemiyor. (Ama Türkiye'de devrim mücadelesinin uzun erimli çıkarları da DİSK'in açılmasını istemiyor.) Şimdi Türk-İş yönetimi böyle bir durumda ne yapabilir? DİSK'i açmak isteyen küçük bir sosyal demokrat gurup var ama DİSK'e üye olabilecek geniş taban sosyal demokrat değildir, militan sendikal hareket isteyen işçilerdir. Önemli olan, militan sendika isteyen o geniş işçi kesiminin DİSK'e gitmesini önlemektir. Nasıl? İşçinin istemlerine daha fazla kulak vererek ve eyleme geçerek. Yoksa Türk-İş'i beğenmeyen geniş işçi yığını bir sendika arayacak ve sosyal demokratların tuzağına düşecektir.
Türk-İş yönetiminin bugünkü durumunu böyle özetlemek gerekir. Çeşitli son derece güçlü faktörler Türk-İş yönetiminin tutum değiştirmesini zorunlu kılıyor.
Sendikalarda çalışma derken yoldaşlar, bir noktaya daha dikkati çekmek istiyorum. Hem tarih hem aklı selim şunu baştan kabul etmeyi gerektiriyor. Ülkede sınıf ayağa kalkmamışken, devrimci durum dışı bir yaşam giderken bu daima komünistlerin isteğinden daha sağda, daha reformist, uzlaşmacı bir sendika demektir. İşçi sınıfı (geneliyle) komünistlerin hattını ülke ayağa kalktığı zaman gelir. O zamana kadar uzlaşmacı almaşıklar içinde yürüyecektir. Teker teker bu almaşıklar devrilecek, sonunda komünist almaşık kalacaktır geriye. Bunun dışı hayaldir. Önce en kolay almaşıkları denemeden hiçbir sınıf en keskin almaşığı en başından almaz. Bir sınıf o duruma geldiği zaman ise komünist partisi de iktidara gidiyor demektir. Bunun için sendikaların hangi çizgiyi izlediğine bakmadan komünistler içinde çalışırlar ve sendikaları zorlamaz, bölmeye çalışmaz, iteklemezler. Geleceğin kendilerinden yana olduğunu, işçilerin er geç komünist görüşlere geleceğini çünkü onlar iyi bilirler.
Sonuç: Konferans kararları hızla uygulanmaktadır. 2 bölgede yeni tutuklama, 20 kadar tutuklamaya rağmen oldu bunlar.

* * *

Size hepimizin çok sevdiği, çok saydığı bir yoldaşımızın hapisten yolladığı 66. yaş şiirini okumak istiyorum.
(...)
Kısaca özetlediğim bu gerçekleştirilen görevler için, o kolayca söylenen cümlelerin ardında ne büyük özveri ve alınteri yattığını belki en iyi bilen yoldaşınız olarak, hayır hiçbirinizi kutlamıyorum, ama şunu diyorum: Doğru yoldayız! Hızımızı düşürmeyelim, birbirimize daha sıkı kenetlenelim, işçiyle daha sıkı kaynaşalım. Doğru yoldayız!
Yaşasın Türkiye işçi sınıfı
Yaşasın devrim!
Yaşasın komünizm!

Sosyal demokratlar sol hareketin artıklarını toplayadursunlar

İT ÜRÜR KERVAN YÜRÜR

Cemile Çakmak

İçinde bulunduğumuz seçim döneminde, DSP ve SHP'ye ilişkin olarak "birlik" ve "bölünme" sözleri iyice ortalığı sardı. Biz de kısaca bu konuya değinip, ağırlığıyla DSP'nin konumunu ele almak istiyoruz.

Aynı demire bağlı iki sandal

DSP ile SHP sosyal demokrasinin amaç ve işlevi açısından derin bir anlaşma içindedirler. Programları arasında köklü bir farklılık yoktur. Farklılıkları yüzeyseldir:

Kuruluş zamanlama ve biçimi. Birinin ağırlığıyla din, ötekinin ise el altından solculuk sömürüsü yapması. Biri asıl olarak Türk milliyetçiliğine ağırlık verirken, ötekinin Kürt halkını aldatmaya da özel çaba harcaması. Biri "kavgasız mücadele" diye açıkça söylerken, ötekisinin daha kavgacı *görünen* bir *üslup* kullanması. Biri kaşerlenmiş eski bir liderle "yeni" görünmeye çabalarken, ötekisinin yeni bir liderle eskiden yararlanması.

Bu durumda şöyle bir sonuç çıkıyor: İki parti arasındaki farklılıklar, aynı amaca ve işleve yönelik olarak, tamamlayıcı bir işbölümü içinde, daha çeşitli, daha çok sayıda yol ve yöntem denemeye yarıyor. Böylece sosyal demokrasi aynı demire bağlı iki sandaldan iki ayrı olta atmış oluyor.

Bunun böyle olması için ille de gizli bir toplantıda masa başında işbölümü yapılmış olması gerekmez. Kapitalizmin nesnel işleyişi zaten bunu sağlıyor. Böyle bir nesnel işbölümü, daha genel çerçevede tüm burjuva partileri için geçerlidir. Çerçeveyi daraltıp da sosyal demokrat partiler açısından bakınca, bu kez onlar arasında geçerli oluyor.

Türkiye'deki orijinallik, rejimin iki sosyal demokrat partiye birden "ihtiyaç" duymasından kaynaklanıyor. Bunun nedeni de Türkiye'de sosyal demokrasinin devrimi önleme yönünde güvenilir bir tampon olamayışıdır. Biri tutmazsa öteki, ya da, biri bir telden öteki başka bir telden olabildiğince kandırsın mantığıyla iki sosyal demokrat parti birden türedi.

Halk sürekli bu iki partinin neden birleşmediğini soruyor. Halkta "birlik" isteği her zaman güçlüdür. Bazen bu, "kimlerin, ne için, nasıl birliği" sorusunu kaale bile almayan yanlış bir birlik isteği de olur. Ama DSP-SHP konusunda böyle değildir. Halk eviriyor, çeviriyor ikisi arasında derin bir fark göremiyor. Neden iki parti, bir türlü çözemiyor.

Halkın bu sürekli sorusu, ya bu iki partinin birleşmesini ve "birlik içinde" eskiyip gitmesini getirecektir, ya da, ikiliğin iki ayrı olta anlamına geldiğinin kavranmasıyla, ikisinin birden eskiyip gitmesini getirecektir. Bir ülkede sosyal demokrasi tampon olamıyorsa, değil iki, iki yüz ayrı parti kursa, son çözümlemede yine tampon olamaz. Kapitalizmin güçlü nesnel işleyişlerinden biri de, mezar kazıcısını, bilinçli olarak bu düzenin temellerine yönelme misyonu ve yeteneği olan bir sınıf yaratmasıdır.

DSP'nin konumu

Şimdi DSP'nin konumuna biraz daha yakından bakalım.

Geçtiğimiz ay Bülent Ecevit bir gazetecinin bir sorusu üzerine şöyle demiş:

> "Halk rejimle geçim arasındaki bağlantıyı kurdu. Problemleri kim çözebilir? Onun arayışı içinde, mesele sırf iktidardan hoşnutsuzluk meselesi değil, topluma kim ne verebilecek? O konuda bilinçli bir bekleyiş var. Sorunlara bu kadar canlı ve bilinçli yaklaşılan bir ortamı 1980 öncesinde bile göremedim diyebilirim. Heyecan ve bilinç birarada. Hiçbir şey yerine oturmadı. Eski bağlılıklar, yapılar yumuşadı. Toplum yeni bir arayış içinde." (*Cumhuriyet*, 28 Ağustos 1986)

Ecevit, her koşulda, her zaman işçi ve köylü haklarını kayırmış, 12 Eylül sonrasında ise büyük kahramanlıklar yapmış bir lider olarak sunulmak isteniyor. Tahrifatın bu kadarına da az rastlanır! Milyonlarca insan hafızasını mı kaybetti? Bırakalım işçi haklarının yıkılmasını, CHP kapatılırken bile Ecevit ağzını açmadı, bir gemi kaptanı kadar bile olamadı.

Ecevit kırk yılda bir açık ve doğru konuşmuş.

Gerçekten de halk rejimle geçim arasındaki bağlantıyı çok iyi kurmuştur. Halkın gözünde mesele sırf şu ya da bu iktidardan hoşnutsuzluk meselesi olmadığı gibi, Ali gitsin Veli gelsin çapında bir iktidar değişikliği de değildir. Halkta bu toplumsal düzenden kurtuluş isteği vardır.

12 Eylül sonrasında türeyen yeni yapılar yerine oturmamıştır. Eski yapılar, bağlılıklar ise yumuşamıştır. Canlı, heyecanlı ve bilinçli bir yaklaşımla yeni bir arayış vardır. Toplum 1980 öncesinden *bile*, yani devrimci durumdakinden *bile* ileridedir. Başka bir deyişle, bugün devrimci durum olmamakla birlikte, başta işçi sınıfı olmak üzere tüm emekçiler, devrimci durum sırasında olduğundan daha bilinçlidirler.

Buraya dek yapılan değerlendirmede, Ecevit'le anlaşıyoruz. Buradan sonra ise tam zıt yönlere doğru ayrılıyoruz. Bizim sorunumuz işçi sınıfının devrimci zaferini sağlamak, onunki ise bu yeni koşullarda, "yeni" kılıklarda, "yeni" kandırmacalar bularak bu zaferi önlemek oluyor.

Biz devrimin zaferini sağlamak için ne yapılması gerektiğini kendi eksiklerimiz de dahil, en açık ve net biçimde söyledik, söylüyoruz. Ama durum değerlendirmesi yaparken açık konuşan Ecevit, "toplumsal patlama"yı önlemek için bu kez ne kılıklara gireceğini, doğal olarak, açıkça söylemiyor. Biz bunun üzerinde duracağız. Toplumdaki yeni arayış karşısında Ecevit ne gibi kandırmacalara başvuruyor?

Geçmişin tahrifatı

DSP bugünkü yeni arayışa ayak uydurmaya, "yeni" bir kimlikle ortaya çıkmaya çalışıyor. Bu "yeni" kimliğin çeşitli yönleri var.

"Yeni" kimliğin öne sürülebilmesi için en başta, geçmişe ilişkin bazı operasyonlar gerekiyor. Nitekim DSP, olmuş bazı olayları olmamış gibi, olmamış bazı olayları olmuş gibi gösteriyor.

DSP'ye göre sosyal demokrasi Türkiye'de henüz iktidar olmadı. Geçmişteki CHP hükümetlerinin bazıları sosyal demokrat hükümetti ama iktidar değildi! Böyle ince kelime oyunlarıyla sosyal demokrasinin geçmişte halkın ağzında bıraktığı acı tad unutturulmak isteniyor.

Geçmişin tahrifatı burada da durmuyor. Ecevit, her koşulda, her zaman işçi ve köylü haklarını kayırmış, 12 Eylül sonrasında ise büyük kahramanlıklar yapmış bir lider olarak sunulmak isteniyor.

Şuraya bakın:

> "Atatürk'ün kurduğu parti kapatılırken susamazdım. Atatürk'ün partisinin getirdiği, benim çalışma bakanı iken katkıda bulunduğum işçi hakları yıkılırken susamazdım." (*Cumhuriyet*, 2 Eylül 1986)

Tahrifatın bu kadarına da az rastlanır! Milyonlarca insan hafızasını mı kaybetti? Bırakalım işçi haklarının yıkılmasını, CHP kapatılırken bile Ecevit ağzını açmadı, bir gemi kaptanı kadar bile olamadı. Öte yandan Ecevit, sıkıyönetimler ilan ederek, orduyu işçinin, Kürt halkının üzerine sürerek, grevleri erteleyerek, engelleyerek, işçi haklarını faşist darbeden önce kendisi yıkmaya başladı. Faşist darbenin yolunu döşedi ve işçi hakları hepten yıkılırken de tek kelime etmedi.

Ecevit konuştuğu, direndiği için hapiste yatmadı. Halka gözdağı verilsin diye hapse atıldı. Hapisliği ise devrimcilerin koşulları yanında otelde kalmak kadar hafifti.

Faşist cuntaya karşı direniş koyan, zindanları yerinden oynatan, susmayan, konuşan birileri varsa, onlar da komünistlerdi, devrimcilerdi. Ortada bir haksızlık olduğu için Ecevit'in, hatta Demirel'in bile tutuklanması karşısında sesini yükselten, özellikle Avrupa'da demokratik kamuoyunu harekete geçiren yine komünistler, devrimciler oldu.

Geçenlerde Ecevit Marks'a da dil uzatarak, *Hürriyet*'in başlığıyla "pişman solculara" çağrıda bulundu. Gerçekten de bu partiye ancak pişman solcular, solcu artıkları gider! Onlar artıkları, pişmanları toplayadursunlar, burjuvazinin can düşmanı işçi sınıfımız milyonları ardına katıp Türkiye'yi devrime götürecektir. İt ürür, kervan yürür!

Şimdi Ecevit kalkmış, hem kendini kahraman ilan ediyor, hem de sola karşı iğrenç bir anti-komünist saldırı yöneltiyor. Gelgelelim bunda yeni hiçbir şey yok!

Daha ileriden daha geriye

DSP'nin bürünmeye çalıştığı "yeni" kimliğin bir yönü de şudur: Bugün halkın bilinç düzeyi çok daha ileri olduğu için, nabzı daha ileri bir noktadan tutup, bunu dengelemek için de, eskisinden de geri bir noktaya sürüklemeye çalışıyor.

Bakın Ecevit neler demiş:

> "... Ecevit, 'bu canlılık karşısında yeniden dirilmiş oldum' diye başladığı konuşmasında, meclise işçi ve köylü temsilcilerinin gönderilmesiyle bir devrim olacağını bildirdi. Ecevit, 'bu sokak devrimi, kır devrimi değil, demokratik bir devrim olacaktır' dedi." (*Cumhuriyet*, 8 Eylül 1986)

Meclise, işçi ve köylü temsilcileri göndermek bir devrimse, kusura bakmasın ama Ecevit 20 yılcık geriden geliyor! TİP daha 1960'larda bu "devrimi" başarmıştı!

Bu bir yana, Ecevit'teki demagojinin "devrimciliği"ne (!) bakın! Karşı-devrimci yüzünü çok iyi tanıdığımız Ecevit, kendi oy avcılığını, hem de sokağı, kırı dışlayan (!) bir demokratik (?) devrim (?) diye önümüze sürmeye çalışıyor! Neden? Çünkü, kendi deyimiyle toplum "yeni bir arayış", bizim deyimimizle "devrimci bir yöneliş" içindedir. Ecevit kandırmacalarını bu düzeye uydurmak için böyle ileri demagojiler yapmak, nabzı ileri noktalardan tutmak zorundadır.

Toplumsal patlamayı, devrimi önlemek için yola çıkanlar, Türkiye gibi bir toplumda, ileri noktalardan nabız tutmaktan bile haklı olarak korkuyorlar. Bunu dengelemek için, dönüp dolaşıp, diğer uçta çok geri noktalara ulaşıyorlar.

Nitekim son zamanlarda Ecevit, artık Reagan'ı aratmayan, Özal'ı solda bırakan ölçüde geri bir anti-komünist konumdadır. Özal'ı "Yunanistan'a zeytin dalı uzattı", Fuar'da Bulgaristan'a pavyon açtırdı, vb. diye "eleştiriyor"! Bulgaristan'ı Güney Afrika'yla bir tutuyor! (*Cumhuriyet*, 12 Eylül 1986)

DSP'nin bu "yeni" kimliğinin de fazlaca bir yeni yanı yoktur. Ancak olduğu kadarıyla göreceli tek yenilik, daha iğrenç, daha bilinçli bir karşı-devrimciliktir!

Bununla bağlı olarak geçenlerde Ecevit, Marks'a da dil uzatarak, *Hürriyet*'in başlığıyla "pişman solculara" çağrıda bulundu. Gerçekten de bu partiye ancak pişman solcular, solcu artıkları gider! Onlar artıkları, pişmanları toplayadursunlar, burjuvazinin can düşmanı işçi sınıfımız milyonları ardına katıp Türkiye'yi devrime götürecektir. İt ürür, kervan yürür!

Devrimciliğin gücünü somutta kanıtlayan, öğreten özveri taarruzu

G nç yaşında büyük görevler soyunacak

Küçük çaplı başlayan bir devrimci girişim, büyüyor, gelişiyor, gelenekselleşiyor. Taarruzların onuncusuna geldik. Partimizin 66. kuruluş yıldönümünde, 10. Özveri Taarruzu da başladı.

Özveri taarruzu bugün mütevazi ölçülerdedir ama yarın milyonları kaplayacaktır. Türkiye'de modern bir sosyalist ekonominin kuruluşunda önemli kaldıraçlardan biri olacaktır.

Taarruzun doğuşu

İşçinin Sesi'nin 2 Temmuz 1977 tarihli 71. sayısında, "haydi yaz taarruzuna" başlıklı bir yazı ve bir de "çağrı" yer alıyordu. Yazıda taarruz tanıtılıyor, şöyle deniyordu:

"Yaz taarruzu, federasyonumuz İngiltere Türkiyeli İlericiler Birliği (İTİB) *üyelerinin* düşünüp geliştirdiği, ardından Merkez Yürütme Kurulumuzun görüşerek onayladığı bir eylemdir. Türkiye devrim hareketinin ve İngiltere'de içinde bulunduğumuz koşulların bize yüklediği ödevlerin altından kalkabilmemiz içindir. *İki ay* sürecek olan yaz taarruzu boyunca İTİB ve bağlı örgütlerinin üyeleri *iki aylık gelirlerini* örgüte vereceklerdir.

"(...)

"Lenin, herhangi bir ortamda kısır döngü içine girilmişse, o kısır döngü kendi içinde kırılamaz, dışarıdan başka yeni unsurlar getirmek gerekir diyor. Bizim de durumumuz budur. Gider gelirden fazla. Eylemi kısmak olmaz. Yapılacak şey yeni olanaklar bularak kısır döngüyü kırmak. En başta başvurulacak yer de 'devrimci fedakarlık'. Devrimci fedakarlık, voluntarizm değildir. Yine Lenin, devrimci fedakarlık duygusu yeterince yüksek değilse devrim gerçekleştirilemez diyor."

Bundan sonra yazı, taarruzun nasıl örgütlendiğini açıklıyor, karavana çıkacağını, ek iş için örgütte bir dikim atölyesi kurulduğunu, kreş açıldığını vb. anlatıyordu.

Yürükoğlu yoldaşımızın imzasını taşıyan "çağrı"da ise aynen şöyle deniyordu:

"Her gün çevrenizde görürsünüz, 'devrimciler' vardır, konuşunca mangalda kül bırakmazlar. Ama iş gelip de kurulu düzenlerine bir an dokundu mu hemen yerlerinden zıplayıverirler. Oysa gerçek devrimciler, devrimci savaşımın çıkarlarını en başa koyarlar. Lafta değil, yaşamın içinde, her gün, her saat.

"İTİB militanları yaz taarruzuna gönüllü olarak koşuyorlar. Coşkuyla, istekle, MESS grevini düşünerek, memlekette *ateş hattında* çarpışanları, 'bizimkiler'i düşünerek. 'O savaşa, o savaşçılara layık olmak gerek' diyorlar.

"TKP Genel Sekreteri İ. Bilen, tarihsel Konya Konferansı'nın kapanış konuşmasında, 'idealimiz büyüktür, komünizm uğrunda ölürüz deriz, halka özgürlük getirmek için insanın yaşayacağı özgürlük için canımızı esirgemiyoruz' diyordu. Canını esirgemeyen başka neyi esirgeyebilir?

"Haydi hep birlikte yaz taarruzuna ...

"Devrimciler görev başına...!"

İşte taarruz böyle doğdu. Türkiye Komünist Partisi'nin bir parçasında, yerel olarak başladı.

Bu güzel yerel girişime merkezin tutumunu Yürükoğlu yoldaşımız 1981 Yaz Taarruzu kapanış konuşmasında şöyle anlatmış:

"Yaz taarruzu önerisini ilk kez menşeviklere götürdüğümüz zaman, 'insanları ürkütürsünüz, kaçırırsınız, bu işi yapmayın, bu kadar fazla şey isterseniz, yanınıza gelmezler' dediler. Sonra ikinci birşeyle geldiler, 'taarruz sözü de çok ürkütücü' dediler. 'Taarruz demeyin, kampanya deyin'! Ardından 1977 Taarruzu başarıyla bitip de, onlara *ilk* ve *tek* yardım yapan örgüt olduğumuz zaman, mali yardımı hiç ses etmeden alıp kabul etmişlerdi." (*İşçinin Sesi*, 21 Eylül 1981, s.171)

Yani menşevik merkez, bu "ürkütücü" girişimi hiç onaylamamıştı ama reddetmeyi de "uygun" bulmamıştı. Bu, daha sonraki yıllarda parti içinde açığa çıkan derin ayrılığın bir parçasıydı. Dünyayı değiştirecek miydik, yoksa süslü yorumlarla dünyanın değişmesini önlemeye çalışan burjuvazinin çorbasına tuz biber mi ekecektik?

Dünyayı değiştirmek için

Taarruzun üç ana yönü vardı.

Birinci yönü, görevleri var olan olanakların çerçevesine kısıtlamayıp, görevlere uygun olanaklar yaratma çabasıydı.

İkinci yönü, kapitalizmin kişilere her an aşıladığı bireyciliği kırıp, yerine genelin çıkarı için özveriyi geçirme çabasıydı.

Bunlarla bağlı üçüncü yönü ise bir elek işlevi görmesiydi. Devrimci görevlere uygun olanaklar yaratmaya, kendi bireyciliğini aşmaya yanaşmayanlar elekten dökülecekti. İstenen buydu, menşevikler ise bunu "ürkütücülük" sayıyorlardı. O zaman biz ne için, kimi örgütleyecektik?

Bu üç yönüyle de taarruz gerçek anlamıyla devrimci bir girişimdi. Dünyayı değiştirmek için olanakları genişletmeyi, devrimci kişiliği geliştirmeyi ve devrimci özveri üzerinde devrimci savaşımı yükseltmeyi amaçlıyordu.

Taarruzun bu özellikleri daha baştan biliniyordu. Ancak bunları derinlemesine anlamak, devrimci özverinin sihirli gücünü daha yakından kavramak en iyi yaşayarak öğreniliyor. Bu açıdan, Mercan yoldaşımızın şiirinde belirttiği gibi gerçekten de "yaşamak gerek, anlatması zordur".

Taarruza ilk katılan bir kişi ya da kollektif taarruzu daima hayretle kapatır. Oturmuş hesaplamıştır. Gelirlerini katmış, giderlerini kısmış, belli bir rakama ulaşmıştır. İlk başta bu rakam bile gerçekleşmesi güç bir hedef olarak algılanır. Sonunda ise, kolayca aşılır. Bu hedef nasıl gerçekleşir, nasıl aşılır? Nedir bunu sağlayan?

Hayrete neden olan işte bu sorulardır. Bu soruların yanıtları da yaşama devrimci yaklaşımın gücünde yatar. Kişi ya da kollektif olarak kendine ve çevreye böyle yaklaşınca, önceden hesap edemediğin, hatta göremediğin birçok yeni olanak bulup çıkarırsın, ek bir enerji harekete geçirirsin ve sonunda kendi başarına kendin hayret edersin!

Özveri taarruzu, dünyayı değiştirme savaşımının, devrimciliğin gücünü somutta kanıtlayan, öğreten bir uygulamadır. Bugün bir partinin üye ve sempatizanlarının gizli enerjisini harekete geçiriyor, yarın bu çerçeveyi aşıp geçecektir. Yürükoğlu yoldaşımız 1981 Yaz Taarruzu kapanış toplantısında yaptığı konuşmada şöyle demişti:

"Yaz taarruzu geleneği ileride devrimci hareketle, şu ya da bu örgütle bağlı olmayacaktır. Hep söylediğimiz birşey var: Bugün mütevazi ölçülerdedir ama yarın milyonları kaplayacaktır. Türkiye'de modern bir sosyalist ekonominin kuruluşunda da, önemli kaldıraçlardan biri olacaktır." (*İşçinin Sesi*, 21 Eylül 1981, sayı 171)

Türkiye'de burjuvazinin her kolu, kanadı başa geldi. En sahtekarca aldatmacadan, en zalimce baskıya kadar her yolu denedi. Ekonomik gelişme durmadı ama bir arpa boyundan öteye de gidemedi. Çünkü burjuvazi en önemli bir kaldıraçtan, milyonların gönüllü devrimci enerjisinden, bunun engin gücünden yoksundur.

Az kaldı. Kavga günleri yaklaşıyor. Bu kez işçi sınıfı kavgada kazanacaktır, yığınların dev enerjisi Türkiye kazanını fokur fokur kaynatacaktır. Ve özveri taarruzu, genç yaşında büyük görevlere soyunacaktır. Bizim şimdiki taarruzlar bunun provası, ön hazırlığı, okuludur.

S. Günbudak

Birçok yoldaşımız özveri taarruzlarıyla yoğruldu, yeniden doğdu

BEN BİR ÖZVERİ ÇOCUĞUYUM

10. Özveri Taarruzu'na girdik. 10 yıldır onar haftalık sürelerle düzenlenen özveri taarruzları, eski adıyla yaz taarruzları sadece örgütümüze maddi katkı yapmamıştır. Geçmiş özveri taarruzlarına katılmış yoldaşlar, sempatizanlar bunu çok iyi bilirler.

Ben bir özveri taarruzu çocuğuyum. Birçok yoldaşımız da özveri taarruzlarıyla TKP-*İşçinin Sesi*'nde yeniden doğdu. Özveri taarruzlarıyla yoğruldu, yoğrulmakta.

Yoldaşlar, devrimci arkadaş, işçi arkadaş! Bir komünist partisinin parti olabilmesi, ayakta kalabilmesi, kitlelerin içinde dal budak salabilmesi için maddi olarak da güçlenmesi gerekir. Burjuvazinin sömürü düzenini başına çalmak amacıyla yola çıkmış bir parti, maddi olarak ne denli güçlü olursa, çalışması o denli kolaylaşır. Yoksa burjuvazinin topuyla, tüfeğiyle, tankıyla, milyarlarıyla, radyosu, televizyonu, gazeteleriyle baş edemez. Burjuvaziye karşı savaşta yaya kalır, biter.

Bundan on yıl önce yoldaşlarımız en doğru yolu seçmişler. Ne burjuva basının iftiraları, ne oportünistlerin karalamaları, ne de özveri taarruzlarına katılıp da kendi yılgınlık ve yorgunluklarını özveri taarruzlarına çamur atarak ifade edenlerin söyledikleri kuşku yaratmasın! Komünist partisi, üyelerinden, militanlardan şu ya da bu ölçüde özveri ister. Buna hakkı vardır. Bu özveriye razı olmayanların komünist partisinde işi yoktur.

Doğru söz çok söylenir. Ama yüz bin kere söylenmiş olsa bile yine söylemekte yarar vardır. Bugün bizden maddi özveri isteyen partimiz yarın bizden canımızı da feda etmemizi isteyebilir. Bu da komünist partisinin hakkıdır. Öyleyse bugünden bu özveriye hazır olmak gerektiğini yeniden bilinçlerimize kazıyalım.

Her özveri taarruzu kendimizi sınamada, militanların ve sempatizanların sınanmasında birer araç olagelmiştir, bundan böyle de olacaktır.

Daha gideceğimiz çok yol var yoldaşlar! Türkiye devriminin öncülüğüne tek aday olan partimizi yükseltmek, işçi sınıfının içine yerleştirmek, bizlere, partimizin güçlü olmasına bağlı!

Yaşasın özveri taarruzu geleneğimiz!

Yaşasın TKP-*İşçinin Sesi*

Edip Olcay

Devrimci savaşım devrimci özveri üstünde yükselir.

“İşçilerin zaf ri ¨zverisiz kazanılamaz”

İşçi sınıfının özverisi olmadan ne devrim zafere ulaşabilir, ne de proletarya diktatörlüğü ayakta kalabilir. Dünya işçi sınıfının büyük önderlerinden Lenin, yaşamın bu gerçeklerini çok güzel dile getirmiştir.

Özverinin zaferi kazanmadaki belirleyici rolünü Lenin şöyle anlatıyor:

“...Eğer işçi sınıfı özveri yapmaya hazırsa, ... sorun çözülecektir. Herşey bu sorunun çözümüne yöneltilmelidir. İşçi sınıfının kararlılığı, ‘teslim olmaktansa ölmek’ parolasına sarsılmaz bağlılığı, yalnızca tarihsel bir etken değil, belirleyici, kazandırıcı etkendir.” (Lenin, *Toplu Yapıtlar*, İngilizce basım, c.30, s.454).

Lenin, Komintern’de dile getirilen bazı oportünist görüşlere karşı konuşurken, işçi sınıfının savaşımıyla özveri arasındaki kopmaz bağı, hem işçiler, hem komünist partisi açısından, şu sözlerle çok güzel dile getiriyor:

“...Crispien, ... Almanya’daki işçilerin durumu Rusya’daki veya genel olarak Doğu Avrupa’daki işçilere kıyasla çok daha iyi dedi. Onun görüşüne göre, devrim ancak işçilerin durumunu ‘çok fazla’ kötüleştirmezse yapılabilir. Soranm, bir komünist partisinde bu şekilde konuşmaya izin verilebilir mi? Bu karşı-devrimin dilidir. Kuşkusuz Rusya’daki yaşam standardı Almanya’dakinden daha düşüktür ve biz diktatörlüğü kurduğumuzda, bu, işçilerin daha çok aç kalmasına, durumlarının daha da kötüleşmesine yol açtı. İşçilerin zaferi özveri olmadan, geçici olarak durumlarının kötüleşmesi olmadan kazanılamaz. Biz işçilere Crispien’in söylediklerinin tam tersini söylemeliyiz. İşçileri diktatörlüğe (proletarya diktatörlüğü — *İ.S.)* hazırlamak isteğiyle eğer birisi onlara durumlarının ‘çok fazla’ kötüleşmeyeceğini söylüyorsa, ana konuyu gözden kaçırıyor demektir. Yani işçi aristokrasisinin, kendilerine daha iyi gelir sağlamak amacıyla, kendi burjuvalarının emperyalist metodlarla tüm dünyayı fethetmesine ve boğmasına yardım ederek geliştiğini unutuyorlar. Eğer Alman işçileri devrim için çalışmak istiyorlarsa daha fazla özveri göstermelidirler ve bunu yapmaktan da korkmamalıdırlar.

“...Devrimci savaşım sırasında özveriden, ‘çok fazla’ fakirleşmekten korkan işçi aristokratları parti içinde olamaz. Yoksa ... diktatörlük (proletarya diktatörlüğü — *İ.S.)* olanaksızdır. (Lenin, *agy*, c.31, s.248-249)

Lenin, Sovyetler’de proletarya diktatörlüğünün öncü işçilerin nasıl büyük özverileriyle ayakta durduğunu da şöyle anlatıyor:

“*Merkezi İstatistik Kurulu Bülteni*’nin son sayısında, Bolşevik olmadıkları aşikar olan istatistikçilerin özetleri var. İki ilgi çekici rakam veriliyor: 1918 ve 1919’da tüketici bölgelerdeki işçiler yılda 7 pud buğday alırken, üretim bölgelerindeki köylüler 17 pud buğday tükettiler. Savaş öncesi yılda 16 pud tüketiyorlardı. İşte size yiyecek için savaşımda sınıfların birbiriyle ilişkisini gösteren iki rakam. *Proletarya özveri göstermeyi sürdürmüştür.* Herkes baskı baskı diye bağırıyor ama proletarya bu baskıyı meşru ve haklı kılıyor. Bunu, özverinin en büyüğünü yaparak haklı kılıyor. Nüfusun çoğunluğu aç ve fakir Rusyamızın üretim bölgelerindeki köylüler, ilk kez yüzyılların Çarlık ve kapitalist Rusya’sındakinden fazla yiyecek buldular.” (Lenin, *agy*, c.30, s.460)

“Hiçbir engel tanımayan, ‘bizimle olmayan herkes bize karşıdır, bu yönetime karşı en ufak da olsa her direniş ezilecektir’ diyen, işçilerin demir, acımasız ve sıkı yönetimini, proletarya diktatörlüğünü kurduğumuz için kınanıyoruz. Ama biz onunla gurur duyuyoruz ve diyoruz ki, işçilerin, işçilerin öncüsünün bu demir yönetimi olmasa, bırakın iki yılı, iki ay bile dayanamazdık. Bu diktatörlüğün bize verdiği şudur: Savaş sırasında ne zaman ki güç bir durum ortaya çıktı her seferinde parti, komünistleri harekete geçirdi. Ön saflarda ilk ölenler onlardı. Yudeniç ve Kolçak cephelerinde binlercesi öldü. İşçi sınıfının en iyi üyeleri yok oldu. Kendilerinin yok olmalarına karşın, gelecek nesilleri kurtaracaklarını kavrayarak kendilerini feda ettiler. Yalnız kendi çıkarlarını gözetenleri — savaş sırasında yalnız kendi postunu düşünenleri — acımasızca sergilediler, onların peşini bırakmadılar ve onları, elleri titremeden vurdular. Biz, ‘kapitalistleri devirdik, onların egemenliğini yeniden kurma girişimlerini önlemek için hayatımızı ortaya koyarız’ diyen işçilerin bu demir yönetimi ile, bu diktatörlükle gurur duyuyoruz. Bu iki yıl boyunca, hiç kimse Petrograd, Moskova ve İvanovo-Voznesensk işçileri kadar açlık çekmedi. Hesaplara göre bu iki yıl boyunca onlar yılda 7 puddan fazla ekmek almadılar, halbuki buğday üreten bölgelerin köylüleri 17 puddan aşağı tüketmediler. İşçiler büyük özveriler yaptılar. Salgın hastalıklarda kırıldılar, aralarında ölüm oranı yükseldi. Bunlar, işçilerin kapitalistlerden öc almak için değil, bükülmez kararlılıkla toprak beylerinin ve kapitalistlerin bulunmadığı bir toplumsal sistem yaratmak için ayaklandıklarını kanıtlayacaktır. Bu özveriler bunun uğruna yapıldı. *Yalnızca bu bilinçli ve gönüllü olarak yapılan ve eski disiplin yöntemlerine başvurmadan Kızıl Ordu’nun disipliniyle desteklenen, eşi görülmemiş özveriler nedeniyle — yalnızca bu muazzam özveriler nedeniyle — ileri işçiler diktatörlüklerini sürdürebildiler ve tüm dünya işçilerinin saygısını hak ettiler. Bolşevikleri karalamakta bu denli iştahlı olanlar unutmasınlar ki diktatörlük, onu uygulayan işçilerin kendileri için en büyük özveri ve açlık demek oldu.”* (Lenin, *agy*, c.30, s.498-499)

İşçi sınıfı için özverinin, kapitalizmin aşıladığı kötü alışkanlıkları yenme, komünist insanı yaratma açısından da büyük önemi vardır. Bunu da Komünist Subbotnikler’e ilişkin olarak Lenin şöyle anlatıyor:

“...İşçilerin kendi girişimleriyle başlattığı *Komünist Subbotnikler*’in gerçekte muazzam bir önemi vardır. Bunun yalnızca bir başlangıç olduğu açıktır ama öyle bir başlangıç ki, fevkalade büyük öneme sahip. Bu burjuvazinin yıkılmasından daha güç, daha somut, daha radikal ve daha belirleyici bir devrimin başlangıcıdır. Zira bu bizim kendi tutuculuğumuza, disiplinsizliğimize ve küçük burjuva bireyciliğimize karşı kazandığımız bir zaferdir. Kahrolası kapitalizmin işçi ve köylüye bir miras olarak bıraktığı bu kötü alışkanlıklara karşı kazanılmış bir zaferdir. Yalnızca *bu* zafer pekiştirildiği zaman yeni toplumsal disiplin, sosyalist disiplin yaratılacaktır. Bundan sonra ve yalnızca bundan sonra kapitalizme geri dönüş olanaksızlaşacak, komünizm gerçekten yenilmez olacaktır.” (Lenin, *agy*, c.29, s.411-412)

“ ‘Komünist Subbotnikler’in bu denli önemli olmasının nedeni, bunların, durumları hiç de öyle iyi olmayan değişik mesleklere sahip ya da mesleksiz, kalifiye olmayan ve *normal*, yani *fazlasıyla güç* koşullar altında yaşayan işçilerin kendi girişimleriyle başlatılmış olmasıdır.

“Moskova’nın kalifiye olmayan işçileri ve demiryolu işçileri (pek tabii ki çoğunluğundan söz ediyoruz, bir avuç vurguncu, memur ve öteki beyaz muhafızlardan değil) fevkalade güç koşullar altında yaşayan emekçilerdir. Bunlar, sürekli yetersiz gıda almaktadırlar. Ve şimdi, yeni ekin toplanmadan önce, yiyecek durumunun genel olarak kötüleşmesiyle aslında açlık çekiyorlar. Buna karşın bu aç işçiler, burjuvazinin, Menşeviklerin ve Sosyalist Devrimcilerin kötü niyetli karşı-devrimci ajitasyonuyla çevrilmiş oldukları halde, ‘Komünist Subbotnikler’i örgütlüyorlar. Ücret almadan fazla mesai yapıyorlar ve gıdasızlıklarından dolayı bezgin, yıpranmış ve bitkin olmalarına karşın emek üretkenliğini muazzam derecede arttırmayı başarıyorlar. Bu en yüce kahramanlık değil mi? Bu son derece önemli bir değişikliğin başlangıcı değil mi? (Lenin, *agy*, s.426-427)

Komünist Subbotnikler gerçekten de çok yüce bir kahramanlık örneği, önemli bir tarihsel olaydı. 1970’lerin Türkiye’sinde komünistlerin aklına özveri taarruzu fikri geldiyse, bunun bir nedeni, devrimci savaşımın gereksinimlerinin kendini dayatması, bir nedeni de Komünist Subbotnikler gibi güzel örneklerin esin kaynağı oluşturmasıydı.

İşçinin Sesi

YAŞAMAK GEREK, ANLATMASI ZORDUR

Belki de anlatamam dilim yetmez
öyle derin öyle temiz ve durudur:
canını dişine takmış bilinç
mümbit toprağı sulayan eylem
ve bir çift gözün saçtığı
alabildiğine anlamlı duygudur.
Yaşamdır, Odur: Taarruz’dur.
Yaşam, arkadaşım, doğru baktın mı sen güzellikle doludur
Bundandır işte bizim Sümer
yontar karalar boyar çizer
yaratır, yaratır durur.
Yaşam, kendini kattın mı ona sen, bilinçten fışkıran mutluluktur
sevgidir doğal, sevgidir apaçık
ve paylaşılmaya hasret umuttur.
Paylaşmak, yoldaşım, *sunmak*.
Almayı öğrenmek için verebilmek önce
Sunmak hakedebilmek için
sunmak sana güneşi balıkları
gökte özgür uçan kuşları
mis gibi kokan somun ekmeği
ve demet demet
ve envai renk çiçeği.
Paylaşmak seninle paylaşmak her an
hayatın içinde kavgayı kavgada hayatı paylaşmak
kitabı hayatta bulmak, bilinci eyleme katmak
gözyaşlarının içinden deli deli coşku çıkmak
küçük kopekleri doldurup sınıfın kazanına
aynı ırmakta yıkanıp aynı ırmakta akmak.
Bu denli temiz işte, bu denli zordur
Bu denli inat ve inanç dolu
ve acının imbiğinden geçmiş bilinç gibi öylesine duru
onuncu yılında özveri,
onuncu yılında Taarruz’dur.
Yaşamak gerek, anlatması zordur!

Mercan Köklü
10 Eylül 1986

Rejime duyulan nefret 1983'ten beri eylemlerde yansıyor.

Şili'de halk devrime hazırlanıyor

Şili ne Filipinler, ne Haiti'dir. Şili halkı sosyalist fikirleri benimsediği için Allende'yi seçmişti. Allende döneminden ve faşizm yıllarında biriktirdiği önemli deneyimlerle Şili halkı, emperyalizmin güdümlü demokrasi planına devrimle yanıt verecektir.

Şili'de muhalefet güçlerinin 4 Eylül'de Pinochet'ye düzenlenen suikastın ardından "savaş hali" ilan edildi. Yüzlerce komünist, sendikacı ve demokrat tutuklandı ya da "ortadan yok oldu". Muhalefet yürüten basın susturuldu.

Pinochet rejimine karşı duyulan nefret, Mayıs 1983'te yapılan büyük gösterilerle patlamıştı. O günden bugüne geniş halk yığınları, hatta 1973'te Pinochet'nin faşist darbesini desteklemiş olan kesimler bile yürüyüş ve gösterilere artan sayıda katılıyorlar.

En büyük eylemler işçi sınıfının yaptığı genel grevler oldu. Bu savaşım içinde, faşizmin silahla devrilebileceği fikri işçi sınıfı ve halk arasında güç kazandı. Bununla bağlı olarak Şili Komünist Partisi de her türlü mücadele biçimini, silahlı mücadele dahil benimsediğini duyurdu. Bu da Şili Komünist Partisi'nin güçlenmesini getirdi.

Pinochet rejimi, geçen ay ülkenin kuzeyinde gömülü olarak bulunduğu iddia edilen silahları ve cephaneyi, güç kazanan solu gözden düşürmek için malzeme yapmak istedi. Komünistlerin silahlı iç savaşa hazırlandığı fikrini yayarak yaptığı propaganda, Pinochet'nin istediği sonucu vermediği gibi tam tersine etki yaptı.

"Demokrasi günü", 4 Eylül'de halk bir günlük greve, protesto eylemlerine yığınsal olarak katıldı. Polisle çıkan çatışmalarda polis basınçlı su ve göz yaşartıcı gaz kullandı, en az iki kişi öldü ve yüzlerce kişi tutuklandı.

7 Eylül'de de tatil evinden dönerken, yolda Pinochet'nin konvoyuna yapılan saldırıda 5 korumacısı öldü, kendisi sıyrıklarla canını kurtardı. 14 Eylül tarihli *The Times* gazetesine göre saldırıyı Manuel Rodriguez Cephesi üstlenmiş durumda. Ancak Santiago'da bulunan iki Avrupalı askeri ateşe, saldırının profesyonelliği ve saldırıyı düzenleyenlerin hiçbirinin yakalanmaması, saldırının içeriden düzenlendiği izlenimini uyandırıyor dediler.

Pinochet, suikast girişimini kullanarak hemen "savaş hali" ilan etti. Bazı muhalefet liderlerini, gazetecileri ve yüzlerce devrimciyi, demokratı tutukladı. Bunlardan bazıları daha sonra ölü bulundu. Bütün muhalefet gazeteleri kapatıldı, hatta *Reuters* haber ajansının yayını yasaklandı.

"Savaş hali", halen yürürlükte olan olağanüstü hal ve diğer "iç barışı koruma önlemleri" ile birlikte uygulanmaktadır. Pinochet'nin var olan yetkileri daha da genişletildi. Pinochet istediğini tutuklayıp, istediği yerde hapsettirebilir, sürgüne gönderebilir, dolaşım hakkını kaldırabilir, özel mektupları okuyabilir, sokağa çıkma yasağı ilan edebilir. Aslında var olan durum meşrulaştırılmış oldu.

Bütün bu baskılara rağmen, halk Pinochet tarafından katledilen devrimcileri yığınsal törenlerle toprağa verdi. Yer yer gösteriler yapıldı. Öte yandan, Pinochet'nin 11 Eylül'deki faşizmin onüçüncü yılı mitingine ancak 40 bin kişi katıldı. Aylarca hazırlığı yapılmasına, ülkenin çeşitli yerlerinden özel delegasyonlar getirilmesine, parayla adam tutulmasına ve tüm devlet memurlarının zorunlu katılmasına rağmen bu kadarcık kalabalık toplanması, Pinochet rejiminin desteğinin tükendiğini göstermekten öte bir anlam taşımadı.

Şili burjuvazisi ve emperyalist ülkeler, işçi sınıfı ve halkın 1983'ten başlayarak yükselen eylemleri karşısında Pinochet rejiminden desteklerini çekmeye başladılar. "Güdümlü demokrasiye geçiş" planını savunmaya başladılar.

Burjuvazinin çeşitli kesimleri 1989 yılında cuntanın seçeceği devlet başkanı adayının oylanması yerine, seçimlerin yapılmasını önerdi. Pinochet cuntası ve taraftarları bu plana karşı direndiler. Geçtiğimiz temmuz ayında, Pinochet, cuntanın bile onayını almadan, 1989 yılında kendisinin devlet başkanı adayı olacağını ilan etti. Bu duruma cuntadaki Hava Kuvvetleri ve Ulusal Polis şefleri karşı çıktı. Cunta içindeki bu yeni durum burjuvaziye ışık yaktıysa da, militarist klik henüz "güdümlü demokrasi planını" kabul etmiş değil.

Bu arada işçi sınıfı ve halk örgütlülüğünü ve eylemlerini arttırdı. Burjuvazi ve emperyalistler için zaman ve manevra alanı daralmaya başladı. Bunun telaşıyla, geçtiğimiz ay içinde Reagan hükümetinin üst düzeyde temsilcileri Pinochet'ye "aşırı askeri rejimini, (ABD için) kabul edilebilir bir demokrasiye dönüştürmeye" başlamasını söylediler. (*The Times*, 9 Eylül 1986)

Pinochet halkın yükselen savaşımına karşı hâlâ baskıyı arttırarak erki korumayı savunuyor. 11 Eylül'de radyo ve televizyonda yaptığı konuşmada "ya ben, ya komünistler" ikilemini vurgulayarak, devrimden korkusunu dile getirdi. Tüm burjuvaziyi kendisini desteklemeye çağırdı. Şimdilik, kendisine düzenlenen suikasttan önce cuntada var olan çatlağın üstü örtülmüş görünüyor ama burjuvazinin diğer kesimlerinde rejime "muhalefet" sürüyor.

Burjuvazinin ve emperyalizmin, Pinochet'ye "muhalefeti" de devrim korkusundan kaynaklanıyor. Amerika Filipinler'de ve Haiti'de yaptığı gibi, "güdümlü demokrasi planı"nın ordunun denetiminde, liberal burjuvazi eliyle hayata geçmesini istiyor. Burjuvazinin böyle düşünen kesimlerini destekliyor.

Ama ABD emperyalizmi şunu unutuyor ki Şili ne Filipinler, ne Haiti'dir. Şili halkı sosyalist fikirleri benimsediği için Allende'yi seçmişti, Allende döneminden ve 1973 faşist darbesinden önemli deneyimler biriktirdi. Şili işçi sınıfı bugün devrime hazırlanıyor.

Ahmet Fırat

Yeni Güney Afrika'da böyle iş "kazaları" olmayacak

ÖLEN İŞÇİLERİN ANISINA GENEL GREV

26 Ağustos Soweto katliamının üstünden üç hafta geçmeden, Güney Afrika'daki kapitalizm altın ocağında çalışan 177 maden işçisini "iş kazası" ile katletti.

16 Eylül'de, Johannesburg yakınlarındaki Kinross altın madeninde "iş kazasında" 177 maden işçisi öldü, en az 200 işçi de hastaneye kaldırıldı. "Kaza"ya, yerin 1 kilometre altında kaynak yapımında kullanılan gaz silindirinin patlamasının neden olduğu söyleniyor. Çıkan yangında, yayılan zehirli gazlar ve patlama işçilerin ölümüne yol açtı.

"Kaza" sırasında, maden ocağında 2200 işçi çalışıyordu. İşçilerin yangını kısa sürede söndürmeleri daha fazla işçinin ölmesini engelledi. "Kaza"nın nedeni gerekli güvenlik önlemlerinin alınmamış olmasıdır.

Maden ocaklarında, özellikle de altın madenlerinde, güvenlik önlemleri, işverenler tarafından hiç umursanmıyordu. 500 bin kadar maden işçisinin çalıştığı altın madenlerinde, her yıl ortalama 600 madenci "iş kazası"nda ölüyordu. Üç yıl önce, Maden İşçileri Sendikası'nın (NUM) kurulmasıyla, iş güvenliği toplu sözleşmelerin önemli bir maddesi oldu. İşverenler aldıkları önlemleri arttırmak zorunda kaldılar ve "iş kazaları"nda ölenlerin sayısı 1985'te 528'e düştü. Bu düştüğü düzeyinde bile 1000 işçiden biri "iş kazası"nda ölüme mahkum demektir.

Bugün en ağır koşullarda, yerin yüzlerce metre derinliklerinde çalışan maden işçileri, Güney Afrika'da kapitalizme, ırkçı ve gerici rejime karşı sınıf bilinciyle, en önde savaşıyorlar, tüm işçi sınıfına öncülük ediyorlar. NUM'lu işçiler 1 Mayıs'ta Soweto ayaklanmasının yıldönümünde genel grevin başını çektiler.

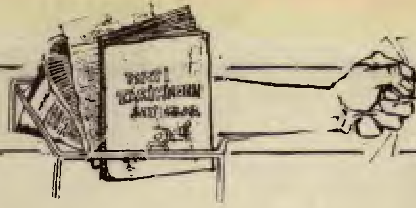
Kapitalizm, yer üstünde maden işçilerinin ekonomik ve siyasal haklarına saldırırken, yeraltında neden olduğu "iş kazaları" ile de, onların yaşama hakkına saldırıyor. Elbette burjuvazi bunların hesabını verecektir.

"İş kazası"ndan bir hafta önce, Soweto'daki katliamda ölenlerin gömüleceği gün, Soweto'da işçiler bir günlük grev yaptılar. Ölülerini yığınsal gömmek isteyen işçilere ve halka polis saldırdı. Fakat saldırılara rağmen işçilerin o günkü eylemleri 1976 Soweto ayaklanmasından sonra yapılan en başarılı eylemdi. 1 Ekim'de de "kaza"da ölen işçilerin anısına grev yapılacak.

İşçi sınıfı ve halk, Güney Afrika'da ırkçı kapitalist rejimin "iş kazaları" dahil her türlü baskısını devrimle yıkıp atacak, bambaşka bir Güney Afrika yaratacaktır.

Ahmet Fırat

PARTİ TARİHİNDEN SAYFALAR

1930 yılında yayınlanan İnkilâp Yolu'ndaki yazıları 311. sayımızda kaldığımız yerden vermeye devam ediyoruz

Beynelminel havadisler: Çinde ilk Sovyet hükümeti

Çin komünistlerinin zaferi II

Bu sıralarda Kuomintang fırkası icinde, esas ıtibarıla, iktidarı elinde tutan gruptan pek okadar ayrılmıyan onun gibi kommunsme aleyhtarı ve imperyalism ile hoş geçinmek taraftarı ikıncı bir cereyan, bir nevi sözde sol cenah peyda oluyourdu. Tasfiyeciler (reorganisationist) namını taşıyan bu muhalefet, fırkaya mensup küçükburjuva kütlesi içinden birçok hoşnutsuz anasırı kendisine celbede bilmişti. Başında da — komanda ettikleri ordular beraberlerinde olduğu halde iltihak eden — diktaturluğa mugber ceneral lar ve meşhur Sunyatsenin siyasi akidesinin fikriyatcısı sayılan Vantinvey bulunuyordu. Isyan halinde veya isyana mütemayil jenerallerın, Nankine harşı kuvvetli bir ittifakının vücude getiren bu cereyan ve teşekkül nihayyet onun bekasını tehlikeye koyacak çeşametler aldı.

Burjuvazinin ve militaristlerin bu iki kutbu arasindaki kavga şiddetli muharebelere müncer olduğu sıralarda, kommunist hareketi de eskisinden daha mazbut ve daha geniş bir şekilde canlanmış bulunıyordu. Kanlı tecrubeler içinde olgunlaşmış, teşebüs ve mücadele kabiliyetleri yükselmiş mücahitlerin idaresi altında kommunist teşkilatları birçok vilayetlerde ve kazalarda insiyakî köylü kıyamlarının başına geçmişler ve onları muspet ve muayyen inkilap gayelerine doğru sevketmişlerdir. Bu suretle tedricen yer yer kızıl ordular yaratıldı ve idaresi ele geçirilen havalide sovyetler kuruldu. Geçen ilk bahara kadar müteaddit vilayetleri ihata eden — geniş bir zıraî sahada takrîben 80 milyon nufus, yanî bütün Çinin beşte birı bu nevi soviyetler tarafından idare olunuyordu. Bu haraket son zamanlar geregi gibi ınkişaf etti; ve mütevali muvaffakiyetlerle sınaî sahalara da ulaştı, bütün memleket mikyasında kendisinden korku ile bahsolunan başlıca siyasi amillerden biri mevkiini ihraz etti.

Son günlerde kizil çin ordusunun büyük bir şehir olan "Çangşa" yı zaptettigi haberi Evropa matbuatında bir bomba gibi patladı. Bu muzafferiyet artık kommunist haraketinin jeneral haraketlerinden daha çok kat'i ve mühim bir safhaya girdigini göserir. Bundan sonra kızıl ordunun varacagı ilk menzil imtiyazli ecnebi mahallelleri ihtiva eden Hankov şehridir; bunun ardından da Nankin gelir. Bu şehirlerde büyük amele kütleleri bulunması dolayısıla kızıl orduların hücumlarını grevler ve isyanlar kolaylaştıracaktır. Yegâne güçlük imperyalist Devletlerin müdahalesindedir. Şimdiden birçok ecnebi harp gemileri Hankovda toplanmıştır. Beynelmilel proletaryanın protestoları ve feal mukavemetleri bu müdahalelerin önüne geçecektir.

Bu vesile ile kommunist fırkasının Çangşadaki icraatına ve bu şehirde Soviyet hükümeti teşekkülüne dair olan havadisleri buraya nakledıyoruz:

Çangşa Sovyet hukümetının programi!

Bir ağustosda Çangşada kommunist "Lilisıyang" ın riyaseti altında bir Soviyet hükümeti teşkil olunmuştur. Ayni günde Soviyet hükümeti bir heyanname meşrederek, işçileri, köylüleri ve işsizleri sermayedarlıga karşı mücadeleye davet etmiş ve Çangşanın zaptı, Hunan, Hupey ve Kiyangsi vilayetlerini ihtira edecek bir soviet hükümetinin tesisi için ancak bir mukaddime oldugunu işaret etmiştir. Ayni zamanda burada bilhassa mebzul olan demir-yolu işçileri ve deniz işçileri araında sendikalar kurulmuştur. Herbir sokakta halk ictimalari vukubulmaktadır.

Maglup edilen Nankin ordusu komandanı Hukiyang ın erkânı harbiye dairesi bir asker kulubuna tahvil olunmuştur. Burasını mütemadi surette işçi sınıfına mensup bir kalabalık doldurmaktadır. Yaponya ve ingiliz konsoloshaneleri önünde sayısız kütlevi ictimalar yapılıyor, ve kahrolsun imperyalism siari etrafında tahrikatta bulunuliyor.

Soviyet hükümetinin kararı üzerine emekçi halkın tekmil duşmanları bir ihtilal mahkemesine tevdi olunacaklardır.

Soviyet hükümeti atideki programm neşrediyor:

Bilcümle büyük işletmelerin, bankaların ve nakil vasıtlarının musaderesi; topragın emekçi köylülüğe intikali; eski kırtasiyeci idare cihazınm feshi; Çankayşek, Yenşişan, Fenghyusang ve ilah ... gibi militaristlerin devrilmesi; ecnebi Devletlerle olan gayri-mütesavi muahadelerin ilgası; ecnebi imtiyazlarının Çıne iadesi; Soviyetler ittihadının müdafaası.

Şanghayda gizli olarak çikan kommunist gazetası "Sanghay pao", Çangşanin zaptını. Çinde yeni bir inkilabın müselsel zaferlerinin başlangıcı olarak tavsif ediyor. Gazeta işçi kütlerinden kızıl Çangsanin müdafaası ve inkilap harakatini genişletmek için mucadele etmesini talep etmektedir.

MISIRDA ISTIKLAL MÜCADELELERİ

Kanlı karışıklıklar

Mısırda millici Wafd fırkası, reis Nahas paşa kıral Fuat tarafından iktidardan kovuldugundanberi, eskisinden daha feal ve mücadeleci bir tavur takınmıştır. Esasen tekmil arap memleketlerinde son sene zarfında imperyalism aleyhtarı inkilabî bir yükseliş meşhut olmakta idi. Bu haleti ruhiye Mısır halk kütlelerıne de ulaşmış, Hindistan vakayi inin mucip olduğu uyanıklık ta buna inzimam etmiş, ve bu ectimaî galeyanin tazyıkı altında kalan Wafd, harekete gelmeğe mecbur olmuştur.

MacDonald hükümeti mısır gailesini de başından atmak için, halkın ağzına bir parmak bal calarak (ingiliz askerini süveyşe cekmek), millicî burjuvazinin delaletile, Mısırın Büyük-Britanya imperatorluğuna tabiiyetini yeni bir mukaveleye bağlamağa teşebbüs etti. En kuvvetli bir kütle fırkası olan Wafd fırkasının mümessilleri ile Londrada yatığı müzakereler neticesinde bu gayeyi elde edeceği sırada, Hint ihtilâlinin patlak vermesi, Nahas paşayı, yeni bir tazyikle, daha fazla müsaadat kopartabileceği ümidile — Sudan mes'elesini vesile ederek — müzakeratı kat'etmege sevketti.

Ingiliz uşağı kıral Fuat, buna kızdı; Nahası başvekaletten kovdu; büyük ekseriyeti Wafta mensup olan mep'usan meclisini kapattı; ve diktatorluğu, bir bendesi vasıtasıla, ele aldı. Bu dayaktan müteessir olan millicilerin kırallığı ilgaya temayül ettikleri ve programlarına Cümhuriyetçikil şiarını koydukları, son haftalar zarfında ısrarla rivayet edilmektedir. Her halde Waftin son kargaşalıkları mucip olan geniş ve gürültülü kütle haraketlerinin başına geçtiği bir vakıadır. Bu tezahürlerde nümayişçiler üzerine bilalüzum hükümetin müsellah kuvvetler göndermesi ve ateş açtırması dolayısıla muhtelif şehirlerin sokaklarında pek çok kan döküldüğü okuyacalarımızın malumudur.

Bu hadısat üzerıne, bir ara Wafd fırkasının bütün mücadele usullerini degiştirdiği ve şindiyekardar takip ettiğinden daha cezri bir siyasî hat takip etmek kararını verdiği zannolundu. Fakat mes'ul millicı reislerin — Nahasın — beyanatıla böyle birşey mevzuu bahis olmadığı anlaşıldı.

Bütün gürültülerden, kırallıgı devirmege ve cümhuriyet tesisine dair atup tutmalardan sonra, ortaya, hint millici burjuvazisinin, tesirsiz liği sabit olmuş — cebrü şiddet istimalini reddeden — mücadele prensiplerinden ve şiarlarında kopya edilmiş, bir program çıktı: vergi vermekten istinkâf, hükümete ve kanunlara silahsız mukavemet, ve ilah...

Bu sallanmalar, Mısırda da — diger tekmil geri ve tabi memleketlerde olduğu gibi — milli kurtuluş ve inkilâp sahalarında, millici bujuvazi ile hiçbir iş görülemiyecegini meydana çıkarmaktadir. Bu hususta havalat beslemekte devam edenlerin görmek ve anlamak kabiliyetlerini tamamile kaybettiklerine hükmetmek lazimdir.

Mısır amele sınıfının ve kommunist fırkasının halkın önüme düşerek, emekçi kütlelerin mücadele ihtiyaclarnı inkilâp istikametinde sevkettikleri, atılgan bir siyasi hat takip edecek drecede teşkilâtlandıkları ve kuvvetlerini teksif ettikleri gün, ancak hakiki kurtulaşa dogru ciddi adimlarla ilerilenecektir. Nahas gibiler en büyük ateş ve azmile hareket eder gibi göründükleri zaman bile, en umulmadık bir anda, halka hiyamet ederek, onu imperyalistlere satmağa mahkümdurlar. Onları bu sınıfı izdirardan kurtulmuş farzetmek çok büyük bir gaflettir.

İmperyalist Devletlerin kendi rizalarıla, muahedeler, mukavelelerle, mahküm milletlerin halk kütlelerini esaret ve tabiiyetten azat etmeleri imkân ve ıhtimali olmıyan, tarıhte görülmemiş bir şeydir. İmperyalistleri ancak kuvvetle kovmak, cekilmeğe mecbur etmek suretile, bu gibi milletler hakikî istiklale kavuşacaklardır. Ahiren İrakın-İngiltere ile akdettiği mukavele nevinden vesiklara müstenit "çekilmeler" imperyalism hakimiyetine başka sekiller vermekten, onun adını, maskesını değiştirmekten başka bir mana ifade etmezler. Tekmil bu intrikalara, igfalata ragmen, kurtuluş, ve inkilâp haraketleri Şarkta ilerileyor- İmperyalismin müstemlikeler ve tabi memleketler üzerindeki hükümranlıgının sonu uzak degildir.

(Devam edecek)

YAŞAMAK GEREK, ANLATMASI ZOR

Belki de anlatamam dilim yetmez
öyle derin öyle temiz ve durudur:
canını dişine takmış bilinç
mümbit toprağı sulayan eylem
ve bir çift gözün saçtığı
alabildiğine anlamlı duygudur.
Yaşamdır, Odur: Taarruz'dur.
Yaşam, arkadaşım, doğru baktın mı sen güzellikle doludur
Bundandır işte bizim Sümer
yontar karalar boyar çizer
yaratır, yaratır durur.
Yaşam, kendini kattın mı ona sen, bilinçten fışkıran mutluluktur
sevgidir doğal, sevgidir apaçık
ve paylaşılmaya hasret umuttur.
Paylaşmak, yoldaşım, *sunmak*.
Almayı öğrenmek için verebilmek önce
Sunmak hakedebilmek için
sunmak sana güneşi balıkları
gökte özgür uçan kuşları
mis gibi kokan somun ekmeği
ve demek demet
ve envai renk çiçeği.
Paylaşmak seninle paylaşmak her an
hayatın içinde kavgayı kavgada hayatı paylaşmak
kitabı hayatta bulmak, bilinci eyleme katmak
gözyaşlarının içinden deli deli coşku çıkmak
küçük kopekleri doldurup sınıfın kazanına
aynı ırmakta yıkanıp aynı ırmakta akmak.
Bu denli temiz işte, bu denli zordur
Bu denli inat ve inanç dolu
ve acının imbiğinden geçmiş bilinç gibi öylesine duru
onuncu yılında özveri,
onuncu yılında Taarruz'dur.
Yaşamak gerek, anlatması zordur!

Mercan Köklü
10 Eylül 1986

İŞÇİNİN SESİ YAZIŞMA ADRESİ: P.O